

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 17. ЈУНА 2004. ГОДИНЕ**

Председник већа: Констатујем да су на наставак главног претреса дана 17. јуна 2004. године, са почетком у 10,06 часова, пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду, Београд, Устаничка број 29, судница број 1, у кривичном предмету са службеном ознаком К.П.бр.5/03 окр. Милорада Улемека и др., због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 Основног кривичног закона, кривичног дела убиство представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона и друга, по оптужници Специјалног тужиоца при Окружном јавном тужилаштву у Београду КТС.бр.2/03 од 21. августа 2003. године, пред већем у саставу судије чланови већа Ната Месаровић и Милимир Лукић и судија Марко Кљајевић, председник већа, са записничарем Љиљаном Атлагић, приступили:

заменици Специјалног тужиоца Милан Радовановић и Небојша Мараш, пуномоћници породице оштећеног председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића, адв. Рајко Даниловић и Срђа Поповић, пуномоћник мајке погинулог председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића, Миле Ђинђић, адв. Радивој Пауновић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адв. Варја Банић, окр. Милорад Улемек са браниоцима адв. Слободаном Миливојевићем и Марком Миливојевићем. Констатује се да није приступио бранилац адв. Момчило Булатовић, а позив му је уредно саопштен. Окр. Звездан Јовановић са браниоцем адв. Ненадом Вукасовићем, бранилац окр. Милоша Симовића, Александра Симовића и Владимира Милисављевића адв. Слободан Миливојевић, а није приступио други бранилац адв. Драгољуб Ђорђевић, а позив је уредно примио. Бранилац окр. Нинослава Константиновића адв. Оливера Ђорђевић, бранилац окр. Дејана Миленковића адв. Биљана Кајганић, бранилац окр. Сретка Калинића адв. Александар Ђорђевић, по заменичком пуномоћју браниоца по службеној дужности адв. Владана Вукчевића, бранилац окр. Милана Јуришића званог «Јуре» адв. Александар Зарић, окр. Душан Крсмановић са браниоцем адв. Марином Вујанић, а није приступио бранилац адв. Вељко Делибашић, а уредно је позван, окр. Саша

Пејаковић са браниоцем адв. Гораном Петронијевићем, а није приступио други бранилац адв. Крсто Бобот, окр. Бранислав Безаревић са браниоцем адв. Жељком Грбовићем, окр. Жељко Тојага са браниоцем адв. Зораном Николићем.

Нека приступе у судницу за данас позвани сведоци Дејан Глишић, Бранко Бугарски, Миленија Николић и Јелена Ружић.

Председник већа: Констатује се да су приступили сведоци Дејан Глишић, Бранко Бугарски, Миленија Николић и Јелена Ружић.

Отпуштају се позвани сведоци за данашњи главни претрес, а позив ће добити накнадно писменим путем. Можете да идете.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се настави главни претрес.

Главни претрес је јаван.

Главни претрес настављамо са процесном радњом саслушања првоокривљеног Милорада Улемек.

Нека приступи за говорницу окр. Милорад Улемек.

Председник већа: Реците нам прво, у каквом сте здравственом стању и да ли сте у могућности да одговарате на питања председника већа?

Окр. Милорад Улемек: Господине председавајући, данас се осећам доста боље и могу да наставим да одговарам на Ваша питања.

Председник већа: Да ли сте запамтили јучерашње питање које сам поставио или треба да га поновим, па да одговорите на њега?

Окр. Милорад Улемек: Не треба да поновите, запамтио сам.

Наставићу да одговарам на то питање, с обзиром да сам већ почео у уторак. Питали сте ме да ли имам сазнања да је неко из тадашњег

МУП-а, на неки начин помогао да се спречи та потрага за покојним Душаном Спасојевићем. Ја колико знам, у то време нико из тадашњег МУП-а није помогао да се Душан Спасојевић не тражи, не хапси, или нешто у том контексту, већ знам да је тадашње Министарство унутрашњих послова, а по налогу, везано за потрагу за Душаном Спасојевићем, Министарство унутрашњих послова из Републике Црне Горе издало потерницу за Душаном Спасојевићем и сећам се да, сада не знам да ли у јулу, или у августу ме је позвао управо на ту тему, тадашњи начелник београдског центра телефоном, и питао ме је буквално ми је рекао, пошто ти знаш све те ликове из града, да ли знаш нешто о Душану Спасојевићу. Ја сам му рекао оно што знам о њему. Значи да га знам под таквим и таквим околностима, да сам се видео са њим толико и толико пута, на шта ми је он рекао да чисто се распитује, пошто је јавна безбедност издала потерницу па пошто нису имали ништа о њему, да су замолили њих колеге из државне безбедности ако могу да им помогну у тим неким сазнањима, јер никако нису могли да дођу до њега. Оно што бих ја навео као чињеницу везано за тај случај, а то је да до 5. октобра или колико се ја сећам, важила је потерница за Душаном Спасојевићем, која је касније, 5. октобра, значи после оног да кажем преврата и промене власти, била укинута и за њим и за Милетом Луковићем и касније, пошто сам тада већ ступио у контакт са Душаном Спасојевићем, чисто сам онако информативно питао, шта би са оним у Црној Гори, на шта ми је он одговорио да је то сређено, да је он то завршио, да је био доле у Црној Гори и да је дао изјаву пред исражним органима и да сада то још треба да заврши за Кума, мислећи на покојног Милета Луковића Кума. Оно што је исто занимљиво је то да у три године, значи колико је прошло од тада, нико из прошле власти није спомињао, нити тражио Душана Спасојевића и Милета Луковића Кума, а опет одмах након «Сабље», одмах је обелодањено и одмах се појавила информација, да везано за тај случај имају везе припадници Јединице за специјалне операције и наравно ја. С обзиром да је то у другом предмету, значи не бих понављао, то ћу се изјаснити пред судским већем господина Албијанића.

Председник већа: Рекли сте сада да је покојни Душан Спасојевић рекао да је он то средио. Да ли је детаљније говорио о томе, на који начин је он то средио?

Окр. Милорад Улемек: Па, знате шта. С обзиром да се ми у то време нисмо баш, оно што се каже, детаљно, како да кажем, мало дубље познавали, он је то само онако, као коментар провукао на моје питање, јер сам га ја чисто питао информативно, јер сам знао да је за њим била издата потерница, па сам га чисто питао, шта би са оним у Црној Гори, што су те тражили и са оном потерницом, на шта је он само одговорио,

ма то је сређено и сада да се не понављам, што је рекао за покојног Милета Луковића.

Председник већа: Реците нам следеће. У каквим односима је био покојни Душан Спасојевић са сведоком сарадником у овом предмету, Љубишом Бухом звани «Чуме»?

Окр. Милорад Улемек: Па оно што ја могу да кажем, то је да, значи при тим првим мојим сусретима са Душаном Спасојевићем, ја сам видео да они, како да кажем, припадају тој некој истој групи. Значи то сам видео из начина што, значи по коментарима Душана Спасојевића, везано за Чумета, кога је он звао «Баћо мој», и касније значи све оно што се дешавало, с обзиром да, рекао сам већ да везано за 5. октобар, доста је било тих сусрета после 5. октобра, што у Сурчину, што у згради, мислим да је то зграда Скупштине града Београда. Значи они су увек долазили заједно, и ја сам просто из тога закључио да су они, оно, како се каже, један тандем, једна екипа, која се интезивно дружи и који су онако у врло пријатељским односима. Касније, значи кроз онај период који сам објашњавао у свом излагању, исто тако нисам могао да приметим било какве размирице између њих, већ да из оних сусрета, где сам имао прилике да видим и једног и другог да су заједно, видео сам да међу њима, оно што се каже, све функционише како треба. Значи нисам никаквих проблема, нити никаквих размирица видео међу њима, све до оног дана када је била организовано једно вече, кад се није појавио Чуме, где је само Душан онда прокоментарисао, ја сам хтео да направим да то изгладим, међутим, ето нисам испоштован јер он није дошао. И касније, после оног покушаја убиства Љубише Бухе Чумета, значи Душан се ту онако држао неутрално, не могу да кажем да га је одмах после тога, оно што се каже, нешто плувао и критиковао, али је после тог убиства, као што сам рекао, већ провукао да је могуће, чак чини ми се да ми је рекао да је ишао код њега у Сурчин, када се то десило, и да је од прилике му рекао да ето, као петљао се са политиком, ухватио се, не знам, са овим и са оним. Значи у том периоду још није почео, како да кажем, да износи неке критике на његов рачун, већ је то почело да се дешава, чини ми се да је био крај октобра, новембар, када се први пут Љубиша Буха Чуме обратио јавности, где је већ давао оне његове познате изјаве.

Председник већа: У Вашој одбрани сте напоменули да је Љубиша Буха био шеф покојном Душану Спасојевићу. Можете ли ближе да нам означите у којим односима и релацијама се испољавао тај однос шефа?

Окр. Милорад Улемек: Па ја сам то закључио из оног периода, значи од тог 5. октобра, па до негде лета 2002. године, да углавном све

то што се причало и за онај посао са пребацивање оних наркотика, могао сам једноставно да закључим из, како да кажем, и понашања Чуметовог, и начина разговора међу њима, где рецимо, не знам, поведе се дискусија, да ли да буде овако, да ли да буде онако, где кад би Чуме донео, како да кажем, неки закључак, он је углавном одговарао, добро Баћо, како ти кажеш, значи договорили смо се, неће бити проблема. Значи углавном сам то извлачио из тих таквих неких ситуација, из тог контекста. Значи да је он у то време имао, како да кажем, неки ето, ајде, шефовски положај, мада, може да се каже да га је Душан на тај начин, ето поштовао, па му се тако не да кажем обраћао, мислим они су имали неко нормално обраћање, али се могло закључити да, ако Љубиша Буха изнесе неки закључак који је донет из тог неког разговора, да је Душан увек то, како да кажем, слагао се са тим и да је буквално он аминовао то што је рекао Чуме.

Председник већа: Када сте први пут упознали Љубишу Буху?

Окр. Милорад Улемек: Први пут сам Љубишу Буху упознао управо оног дана кад су дошли на Институт Љубиша Буха, Душан Спасојевић и Миле Луковић. Тада сам га први пут видео, мислим упознали смо се, што се каже, руковали смо се, а конкретније сам га, могу да кажем да сам ушао са њим у познанство кад су почеле да се дешавају ове ствари после 5. октобра. Значи у оним дешавањима. Пошто су они стално били заједно и нон стоп су се вртили ту око тих ситуација које су настајале, тако да смо онда први пут ушли у ту неку конверзацију.

Председник већа: Реците нам, временски, када је то било када сте упознали Буха Љубишу? Када је то било? Које године, месеца, ако можете да се сетите?

Окр. Милорад Улемек: На дан 5. октобра 2000. године.

Председник већа: Да ли сте га пре тога познавали, сведока сарадника Љубишу Буху?

Окр. Милорад Улемек: Чуо сам значи за Љубишу Буху Чумета. Знао сам да је момак из Сурчина, али га нисам познавао.

Председник већа: Да ли сте га видели 5. октобра 2000. године?

Окр. Милорад Улемек: Да. Видео сам га.

Председник већа: Где сте га видели и шта сте разговарали са њим?

Окр. Милорад Улемек: Видео сам га опет понављам, значи кад су Љубиша Буха са Душаном, Кумом и Драгољубом Марковићем, дошли до врата Института, значи да ми пренесу ту поруку. Значи то је први пут да сам га видео. После тога смо отишли на тај састанак који се десио код Скупштине града са покојним Премијером Ћинђићем. И ту смо можда поразговарали, не знам, онако пар неких ствари, везано за ту одређену ситуацију. Касније, разговарали смо како смо се виђали тих дана, 6.-ог, 7.-ог, 8.-ог и 9.-ог па даље, све до 15. октобра. Разговарало се углавном о тој ситуацији која је била везана за 5. октобар, а касније, значи када је пао онај договор везано за овај посао, онда смо, како да кажем, имали ту неку дубљу, како да назовем организациону комуникацију.

Председник већа: Реците нам, да ли је покојни Душан Спасојевић имао било какве контакте са службом државне безбедности Црне Горе?

Окр. Милорад Улемек: Ја лично не могу то да тврдим. Значи немам сазнања.

Председник већа: Реците нам какав је однос био покојног Душана Спасојевића са Јединицом за специјалне операције?

Окр. Милорад Улемек: Па из оног, како да Вам кажем, Душан Спасојевић није имао неки однос конкретан са Јединицом за специјалне операције. Он је имао однос самном, као ето, бившим командантом те Јединице, и једно време док сам ја још био командант, значи од 5. октобра па све док нисам поднео оставку, значи имао је однос самном, није имао однос са Јединицом. Имао је однос са овим момцима који су му били додељени за ову екипу за обезбеђење из Јединице за специјалне операције. Тако да неки директан контакт и однос је могао да има само са њима и самном, а конкретно са људима из Јединице за специјалне операције Душан Спасојевић није имао нити контакте нити било какве везе.

Председник већа: Ви сте у Вашој одбрани одговарајући на моје питање рекли да је након пуштања из притвора пок. Душан Спасојевић добио обезбеђење из Јединице за специјалне операције. Реците нам све што знате о тој одлуци да он добије обезбеђење из ЈСО-а.

Окр. Милорад Улемек: Ево овако. С обзиром да смо Чедомир Јовановић и ја, значи у јулу месецу посећивали Душана Спасојевића у затвору, у то време Чедомир Јовановић је имао обезбеђење дато из

Јединице за специјалне операције које је по мени добио по неким чудним околностима, али с обзиром да су то оно што се каже, претпостављени из Министарства тако одлучили и наредили, ја онда као тадашњи командант, значи у тој хијерархији нисам могао да постављам никаква питања, нити било какве захтеве јер је то ишло од самог Министарства. По изласку Душана Спасојевића из затвора, значи Чедомир Јовановић је значи, како да кажем, инсистирао и ургирао код министра, тадашњег министра полиције Душана Спасојевића да се Душану Спасојевићу додели државно обезбеђење. С обзиром да је у то време Чедомир Јовановић имао обезбеђење из Јединице за специјалне операције, значи било је договорено да, пошто већ Чеда има то обезбеђење, и пошто су ту већ били, како да кажем, неки контакти, јер је Чеда долазио код Душана, како да кажем, била је то иста екипа која се стално виђала, онда је било одлучено да Јединица, значи да свог контингента обезбеђење за Душана Спасојевића. Чак мислим, нисам сигуран, може да се то провери, да је један део од тадашњег Чединог обезбеђења дат одмах Душану Спасојевићу, а да је остатак људи, мислим да је укупно било 6 људи, да су двојица били одмах придодати, а да је остатак људи накнадно доведен из Јединице за специјалне операције.

Председник већа: С обзиром на природу Јединице за специјалне операције, реците нам ко је обезбеђиван од стране припадника Јединице за специјалне операције, док сте Ви били командант Јединице?

Окр. Милорад Улемек: Ево овако. Значи у периоду до 5. октобра Јединица за специјалне операције је обезбеђење, односно, као нека испомоћ обезбеђења давала само начелнику службе државне безбедности и заменику начелника службе државне безбедности и мислим двојици помоћника Бранку Црном и Франку Симатовићу. Кажем испомоћ, зато што је у служби онда постојала Шеста управа, која је била директно намењена за обезбеђивање личности, али с обзиром да је то како се каже, било онако вруће време, био је рат, па је после дошла 2002. године, која је на неки начин била бурна по тим неким политичким дешавањима, онда је начелник службе, како да кажем, издао налог да се то обезбеђење из Шесте управе појача са мало, што се каже, офанзивнијим момцима и тако да је Јединица један део својих људи придодала уз то. После 5. октобра Јединица за специјалне операције није давала ником обезбеђење, осим што је вршила како да кажем, обезбеђење Института безбедности, значи спољно обезбеђење и хол у уласку начелство. Међутим, има један моменат, значи где је у тим свим дешавањима, када је покојни Премијер Ђинђић питао мене да ли могу да му у то време, значи говорим о периоду октобра месеца, значи да ли бих ја могао да му дам на располагање неколико људи из Јединице за

специјалне операције као обезбеђење због тога што је он тада имао, оно што се каже, неко страначко обезбеђење и да је он тада мислио да се то неко његово обезбеђење, што се каже појача. Ја сам му рекао да ја такву одлуку као командант Јединице на могу да донесем из више разлога, а два главна разлога су што ми не радимо ван службе та нека обезбеђења и због тога што сам рекао да они тренутно нису ни на каквој, како да кажем државној функцији, јер до тада још нису били одржани нити парламентарни избори, тако да су они још били, како да кажем, лидери тих странака, ван парламента. Он ме је онда замолио, ако не могу да му дам из Јединице обезбеђење, да ли могу да му пошаљем неке момке за које ја могу да гарантујем да су спремни, способни, оно што се каже у функцији тог посла и да се они придодају том обезбеђењу, али ме је замолио значи да немају никакву криминалну прошлост, значи да немају досије у полицији јер је рекао да не жели да се новинари негде тога докопају па да не би он био прозиван да уз њега стоје тако неки ликови са криминалним досијеом. Мени је пало на памет да позовем, како да кажем, неке резервисте за које сам знао, који нису били у самом званичном саставу Јединице већ неки резервисти. Међутим, нисам могао да нађем људе који имају боравиште у Београду, па сам онда се одлучио да у то обезбеђење покојног Премијера пошаљем тројицу момака из Српске добровољачке гарде, с обзиром да је тада Српска добровољачка гарда била распуштена и није постојала, знао сам да неки од тих момака који су били у гарди врше те послове обезбеђења и позвао сам једног свог потчињеног који је раније самном био у тој гарди, а тада је био у Јединици и питао сам га да ли може да обезбеди тројицу момака и објаснио сам му од прилике за које послове, како то треба да изгледа. Онда се јавио после дан, два, и ја сам те момке који су били за обезбеђење Премијера Ђинђића, значи послао преко Душана Спасојевића јер је он тада био нон стоп у контакту, и ти неки контакти су се и одвијали преко њега, за обезбеђење Премијера Ђинђића. Ти момци су тамо остали неколико дана и били су напрасно враћени. Ја нисам хтео да улазим који су разлози тога, тако да је то што се тиче те приче се завршило на томе. Касније, сећам се да, мислим да је то већ било када су већ били завршени ови парламентарни избори, ту се десила једна ситуација, малопре сам рекао да је Чедомир Јовановић добио обезбеђење под мало чудним околностима. Ту се ради о оној ситуацији када је њему запаљен онај цип. Ту се заправо десила једна сасвим другачија ситуација, с обзиром да је Премијер Ђинђић онда био председник странке, и да се, како да кажем, највише водило рачуна о његовој безбедности. Мени се тада учинило да је мали Чедо био онако некако фрустриран, чак сам га ја оно био завитлавао, ето, Чедо, пошто се знамо, од малена, јер смо крај до краја били, реко, ушао си поцепаних фармерки сад у одело, и почео си да возиш луксузне аутомобиле. Ту се он онако кисело насмејао и рекао је, па није то баш тако као што

изгледа, можда све то изгледа споља, али ја се осећам угроженим и тако даље. Ја то нисам коментарисао, да би дан, два после тог неког мог коментара, се десила она паљевина са ципом, на шта сам ја, кад се све то десило, наравно, ту смо се одмах скупчили, ту је био присутан и Љубиша Буха Чуме и Душан Спасојевић, Чедомир Јовановић, и сећам се те ситуације да је Душан Спасојевић баш онако завитлавао Чумета, кад му је рекао, ето, цаба ти инвестиција, мислећи на цип од Чедомира Јовановића. Одмах после тог инцидента, мене је звао министар Михајловић, јер сам тада био командант Јединице за специјалне операције и такође ме је звао покојни Премијер Ћинђић и рекао ми да се Чедомиру Јовановићу одвоји обезбеђење за њега, пошто се десила ова паљевина са тим ципом. Међутим, ја сам после сазнао, значи од самог Душана Спасојевића и Љубише Бухе Чумета да су они сами исценирали ту сцену паљења тог ципа јер су једино на тај начин могли да обезбеде обезбеђење Чедомира Јовановића. Значи то је био први, како да кажем, потез Јединице за специјалне операције да да обезбеђење из својих редова неком ко је био, како да кажем, у било којој структури власти ван службе државне безбедности. Касније, када се десила она отмица господина Мишковића, служба, значи заменик начелника Зоран Мијатовић је исто одредио два припадника да буду уз господина Мишковића. Значи то су једина обезбеђења која је Јединица за специјалне операције обављала поред обезбеђења Душана Спасојевића и касније, кад сам се вратио ја у земљу у априлу месецу 2002. године, које је додељено мени. То су једине екипе обезбеђења личности које је Јединица за специјалне операције обављала ван, да кажем службе, на неким лицима из политике и бизниса.

Председник већа: Реците нам, да ли је покојни Душан Спасојевић куповао станове припадницима Јединице за специјалне операције?

Окр. Милорад Улемек: Јесте. Ја сам већ рекао да је у оном договору који је био везан за, како да кажем, неку награду за овај одређени посао који је био везан за наркотику, да сам ја тражио да се уместо новца, значи набави та нека опрема по том списку. Међутим, пошто је било прошло доста времена од, како да кажем, од тог неког нашег договора па до доласка прве пошиљке опреме, и с обзиром да је та прва пошиљка била, како да кажем, у односу на новац који је узет у целом том послу, била занемарујућа, ја сам питао да ли ће се то тако наставити или ће то долазити у оним количинама како смо ми то написали, јер мислим да је укупна вредност те опреме, када је направљен био тај списак, била негде између милион и по и два милиона немачких марака, тада у то време. Ту је било речено, било ми је објашњено да то баш не може да иде тим званичним каналима јер смо ми доста имали оружја на том списку, тако да то није баш могло да се

пребацује, док је ова, како да кажем, друга комерцијалнија опрема, која је могла да се нађе у нормалној продаји, брже долазила. Ја сам онда рекао Душану Спасојевићу и Љубиши Бухи Чумету, добро, ако не може све да иде у опреми, с обзиром да многи од ових припадника тих који вас чувају су избеглице, немају решено стамбено питање, да ли то можемо да компензујемо куповином неких станова, јер сам заиста имао намеру да оно што се каже, скућим што више тих људи, јер стварно су ти људи живели у ужасним неким условима иако су за оно време како се то каже, имали солидне плате. Они су рекли да нема проблема и у том једном периоду, како да кажем, је повремено, значи повремено, почела куповина тих станова. Мислим да је укупно купљено три или четири стана, углавном за ове припаднике који су били у Душановом обезбеђењу и мислим да је један стан добио, односно не мислим, него сам сигуран момак из мог обезбеђења који се зове Шаре Ненад. Пошто сам ја видео да то, како да кажем, исто на неки начин иде траљаво, јер је било оно, не знам, прође једно време, па ево вам један стан, па прође друго време, па, ево још један стан, ја сам питао да ли има могућности, а с обзиром на то да и даље ова опрема није стизала по оној динамици како је то било договорено, да ли постоји могућност да се направи једна зграда са десетак станова, са неком разумном квадратуром која би била, значи уступљена по њеном завршетку Јединици за специјалне операције. Они су рекли да то мора да виде, да мора да се консултују, да не знају колико новца има у фонду, како су то они рекли, и да ће ми јавити. После једног извесног времена они су јавили да је договорено да може да се крене у реализацију са тим пројектом и тражили су, пошто како су рекли, тај инвеститор који је требао да прави то, није могао да због законске процедуре, није могао да направи ту зграду па да каже, не знам, ето ја сад поклањам зграду не знам, овом, оном и тако даље и због плаћања пореза и због свега. Значи они су тражили да им се доставе имена, чини ми се 25 или 30 припадника Јединице за специјалне операције који би како се каже, били на папиру власници тих станова, а кроз та њихова имена, тај инвеститор је могао да правда то улагање односно да тај новац покрије. Ја сам онда отишао у команду Јединице за специјалне операције, објаснио сам командном кадру о чему се ради с тим што нисам говорио одакле иде тај новац, већ сам рекао од спонзора и пријатеља јер нисам хтео да им отварам целу причу, нити о Душану нити о томе на основу чега се та зграда прави. Они су касније направили састанак са Јединицом и после једно два дана су донели спискове људи са матичним бројевима, личним картама и тако даље, јер је идеја била да се у том уговору који је требао да се направи са инвеститором, направи, како да кажем, једна комбинација да је тај инвеститор уступио кредит тим лицима, где би му они кроз то плаћање, како би то ишло по уговору, исплатили те станове, јер на тај начин како да кажем, хтели смо да замаскирамо да се сад одједном појави 30 станова, пошто је све рађено,

како да кажем, званично ван МУП-а, значи није пролазило кроз званичне папире Министарства унутрашњих послова. Значи хтели смо да замаскирамо јер сигурно није то могло да се сакрије, не знам, да сад 30 припадника Јединице за специјалне операције добије 30 станова, с обзиром на њихове плате и да су сви ти неки кредити званични ишли преко Министарства унутрашњих послова, нисмо сад могли да измислимо и кажемо не знам, добили паре на лутрији па купили станове, кроз тај неки начин би требало да буде замаскирано. Међутим, после кад је предата та цела документација, значи било је одлучено да се та зграда ради преко неких инвеститора који су били у добрим односима и са Љубишом Бухом и са Душаном Спасојевићем у Новом Саду јер је Јединици била одговарала локација Новог Сада јер је било близу Куле, а опет је био неки већи град. И то је тако кренуло, значи том причом. После једног извесног времена ја сам се распитивао како иде. Ту је увек било приче иде, не могу да се добију дозволе, не може ово, не може оно, радимо. Ја сад са ове тачке гледишта видим да је то било једно замајавање нас и тамо негде у јуну месецу, ја сам питао Душана, па добро, повадисте ли оне дозволе, јел то кренуло са оним становима. Он је рекао, да, да, кренуло је, копају се темељи, удара се темељ, чак ми је рекао, ајде идемо до Новог Сада да видиш. Ја сам рекао нећу да манвришем, кад се буде ударила прва плоча, значи кад зграда та изађе из земље, онда ме зовите па да видим нешто конкретно. Они су рекли нема проблема, то ће тако да иде, нема никаквих проблема. Значи то је та прича везана за станове који су куповани за одређени број припадника Јединице за специјалне операције.

Председник већа: Да ли су Ваши претпостављени знали за куповину станова од стране покојног Душана Спасојевића из те операције продаје хероина?

Окр. Милорад Улемек: Па видите овако, у то време када је почела куповина тих станова, ја више нисам био у служби државне безбедности, више нисам био у МУП-у, тако да ако мислите на те претпостављене, значи из службе из МУП-а, значи нису знали, али су знали људи који су, претпостављам, да су знали људи који су, како да кажем, били упућени у ту операцију од самог почетка, значи од априла 2001. године.

Председник већа: Везано за ту операцију продаје хероина и пребацивања, у три суседне државе, Републику Хрватску, Републику Босну и Херцеговину и Републику Румунију, нисте децидно рекли, да ли сте Ви добили одобрење за вршење такве врсте операције?

Окр. Милорад Улемек: Да. После тог састанка, односно те вечере у кући Драгољуба Марковића у Сурчину, ја сам отишао код заменика начелника службе Зорана Мијатовића. Ја Вам стално помињем Зорана Мијатовића, значи хоћу само да кажем због чега. Због тога што у служби је био како да кажем, увек договор да искуснији, значи руководилац између начелника службе и заменика начелника службе, води тај како да кажем, оперативни посао према Јединици. Рецимо за време Јовице Станишића, с обзиром да је био оперативнији начелник, значи он је директно имао те контакте са Јединицом преко својих помоћника. Када је дошао начелник Радомир Марковић пошто је како да кажем, он био оперативнији, он је исто водио контакте операционе са Јединицом за специјалне операције, а његов заменик Никола Ћурчић је био за ове неке логистичке ствари. Међутим, када је дошао начелник службе односно када су постављени начелник службе господин Горан Петровић и господин Зоран Мијатовић, с обзиром да је Зоран Мијатовић још од 1994. године имао како да кажем, директне контакте са Јединицом за специјалне операције, јер у то једно време је Јединица за специјалне операције како да кажем, је била директно наслоњена на Другу управу службе, а пошто је он био у то време, значи тих 90-тих година начелник Друге управе, значи он и начелник Петровић су се договорили да с обзиром да господин Мијатовић боље познаје људе и да је познавао и мене као команданта, да начелник Мијатовић значи води цео тај оперативни део према Јединици, док је начелник службе значи радио друге послове. Само сам хтео да објасним, јер стално овде помињем заменика Мијатовића па да разјасним то. Ја сам отишао, тражио сам пријем код заменика Мијатовића, јер сам, како да кажем, био везано одређен, ово мало пре што сам објаснио, и ушао сам у канцеларију, право да Вам кажем, нисам знао како да почнем. Нисам знао да ли је овамо баш све говорена истина, али опет са друге стране кад сам видео који је био састав у питању и кад ми је речено, па добро јел видиш ко овде све седи и ко ти све прича, значи ту сам био на неких 50% - 50%. Али опет ми је онако мало било непријатно, како да кажем заменику начелника службе, знате господине замениче, ја сам био на том и том састанку па је договорено то и то, јер сам се једноставно како да кажем, бојао тих неких хијерархијских последица. Ја сам ушао у ту причу са њим и он ми је рекао само, значи, хтео је да алудира да је могуће да се просторија слуша, а и раније је био тај страх да се просторије начелника службе и заменика начелника службе су овако била једна изнад друге слуша од стране војске, јер је одмах до, како да кажем, жице Института безбедности била војна касарна и ВМА, тако да су они увек били мало у тој некој параноји, да их неко слуша. Тражио ми је да изађемо у другу собу преко пута, у другу просторију, и питао ме је шта о чему се ради. Ја сам онда рекао да сам био на том састанку. Почео сам да причам о чему се ради и он ми је само рекао, команданте, јел си ти примио к знању. Ја

сам рекао јесам али ја сам рекао господине начелниче ја припадам овој служби и Ви сте мој директни претпостављени и није мени претпостављени ни Чеда ни Беба ни нико други. Он ми је рекао, јел си ти сагласан са тим. Ја сам рекао што се мене тиче и навео сам му исто онај разлог, значи због чега сам ја то прихватио, значи да сам ја спреман да уђем у тај задатак, али ја желим да добијем потврду од мог претпостављеног из службе. Он ми је само рекао команданте, ради и само немој да обрукаш службу. Ја сам то схватио као да је он то аминовао и ја после тога више нисам ништа њему постављао никаква питања везано за тај део посла, већ сам кренуо у реализацију онако како сам то осмислио.

Председник већа: Реците нам како би Ви лично описали Ваш однос са пок. Душаном Спасојевићем. Пошто се меша тај службени однос према налогу Брацановић Милорада и тај приватни контакт који сте имали од сахране пок. Ђорђевића.

Окр. Милорад Улемек: Мој, како да кажем, лични однос са Душаном Спасојевићем с обзиром да сам ја у то цело познанство са Душаном Спасојевићем ушао под једним околностима које сам овде објаснио, значи од 5 октобра кроз све те неке ситуације па онда кроз овај, како да кажем, посао који се дешавао, па касније све оно што се дешавало везано за Централни затвор, његов излазак. С обзиром да су ту били и људи из јединице који су обезбеђивали Душана Спасојевића, значи већ у то време тај контакт се могао, може да се закључи да је био и пријатељски и службени. Пријатељски у ком смислу? Знате ако радите такве послове, значи, и састајете се са људима поводом тих ствари због којих смо се ми састајали, аутоматски ту мора да нађете, како да кажем, неку фреквенцију неког пријатељства и неке нормалне комуникације. Знате, не можете сад Ви да радите то што сте радили а да се понашате као у некој војној јединици управо због тога што Душан Спасојевић није био из те сфере него је био оно што се каже човек на улици дуго. Једноставно морали сте да пробијете неки лед што се каже и да улазите у неку нормалну комуникацију са њим. Ово што сте рекли да је тадашњи заменик командант Брацановић дао налог. Није он мени дао налог да ми је рекао «наређујем ти да радиш то, то и то» него ми је чисто, како да кажем, у том неком отвореном пријатељском разговору, јер сам са њим пријатељ дуго година, значи, набацио ми, питао ме, замолио ме, баш тако могу да се изразим, да помогнем служби везано за информације које би Душан Спасојевић могао да да, значи из оног што сам већ рекао, по питању Косова и Метохије и Рашке области. Међутим ја сам Вама већ у овом свом излагању објаснио да је Душан Спасојевић био онако чудан лик како се то каже. У исто време могли сте и да га волите и да га мрзите. Да га волите због неког његовог тог како да кажем шарма, те

неке енергије коју је имао, а да га мрзите због тога, не због тога што сте Ви можда како да кажем комплексирани личност па Вас сујета на то вуче, због тога што је једноставно био непредвидив. Значи, имао је то расположење ап-даун како се каже. Тако да су ти наши односи могу значи да кажем били и пријатељски и службени. Чак су се ту дешавале ствари где сам ја у једном моменту, у оном времену где се он понашао, како да кажем, коректно, значи није искакао из тог никаквог клишеа и понашања које се косило са неким мојим фазонима и са неким мојим гледањима на то неко понашање свих оних људи који су се кретали и налазили у мом окружењу. Рекао сам Вам прошли пут да сам чак ту негде на пролеће 2002. године био чак и у тој једној идеји да буквално Душана Спасојевића, како да кажем, усмерим и извучем из тих неких прича, због тога јер сам рачунао, значи видео сам да увек има новца, видео сам да је способан, значи видео сам да бар према мени и у мом присуству се никада није понашао, како да кажем, нити некултурно, нити бахато, нити, значи понашао се нормално и видео сам да људи који долазе код њега дал у кафић , дал у кућу , дал испред тог центра. Знате видите кад људи некога воле, или кад не знам му прилазе на овај или онај начин. Чак сам ето у неком моментима с обзиром да сам православац и да врло поштујем своју веру, слободан сам био, односно дан и данас сам пријатељ са Филаретом и често сам ишао у Манастир Милешево. Чак сам два три пута водио и њега и покојног Милета Луковића Кума доле у манастиру Милешево упознао и са Владиком, било је оно, што кажу, ваљало се да се преспава доле у манастиру. Значи, стварно сам се трудио, како да кажем, сад не могу да кажем... Господине председавајући ја бих Вас замолио само да господину Даниловићу, значи да га замолите да ми не добацује. Молим Вас господине Даниловићу. Само да Вам кажем, три дана већ, значи, поштујем , ћутим, не желим да кажем ништа, само бих замолио господина Даниловића, ако нема поштовања према мени, није никакав проблем, нека бар има поштовање према онима које заступа. Значи, мене не може да испровоцира, ако мисли да ћу ја сад одавде да скочим у крило, да седнем, значи не може да ме испровоцира, али само нек се понаша коректно. Ево већ трећи дан, значи чујем неке упадице, мислим да није у реду. Ја овде никог не вређам.

Председник већа: Председник већа доноси:

РЕШЕЊЕ

ОПОМИЊЕ СЕ пуномоћних оштећених адвокат Рајко Даниловић да не говори док износи своју одбрану првоокривљени Милорад Улемек.

Председник већа: Можете да наставите.

Окр. Милорад Улемек: Хвала господине председавајући. Значи, стварно сам се трудио да, ето како да кажем, да не будем сад препонтант, на неки начин продуктиван Душана Спасојевића, јер из оног што сам видео, из целог оног дружења до тог периода, значи, све оно што је указивало са његове стране, значи видело се да има те неке енергије, да има способности, као што сам рекао да има тог неког шарма, симпатичан и једноставно сам замишљао да се извуче из тога с обзиром да сам видео да је направио то у Земуну што је имао, да је имао тај неки тржни центар који је зврјао празан и касније оно што сам напоменуо, значи по инситурању ових Грка да ипак уђе у тај неки посао. Управо сам наменски због тога наслонио те Грке на Душана Спасојевића где сам и свог венчаног кума убацио јер је он како је рекао, у ствари и не зна то да ради, не би ли га на тај начин ето отцепио од тих неких његових ствари и тог неког његовог брзог филма у коме је он стално живео, јер сам једноставно размишљао ако Љубиша Буха Чуме је могао да уђе у легалан посао и знао сам да је Чумету добро ишло, да је имао те машине, да ради тај посао који ради, ја сам онда размишљао, па зашто, пошто је све урађено то како јесте, а и сам Душан Михајловић је говорио понављао је ону сталну јеврејску пословицу «нико те не пита за први милион, после настави сам» и на основу онога што се у једном претходном периоду, значи, информација које су излазиле из Владе то да ће Влада заузети, како се каже, један став према том тешком криминалу и да је сад како да кажем задња та нека шанса да сви ти људи који су се бавили тако тим криминалним пословима, значи једноставно изађу из те сиве зоне и да једноставно почну да раде како да кажем легалне ствари. С обзиром да је Душан био такав какав је био, значи да је поседовао то што је поседовао. Значи лично сам ја био уверен и веровао сам да има што кажу базу за основу да крене. Није сад морао да каже «добро не знам ја никад у животу ништа нисам радио, па не знам како да почнем» јер је имао основ. Имао је тржни центар, имао је новца, то се видело и ја сам стварно желео да он уђе у те неке нормалне сфере и да једноставно почне да живи тај неки нормални живот. То је ишло једно то време у том периоду пролеће, лето 2002. године. Чак је Земуну дао доста велике прилоге за две цркве у Земуну, што је мени онако дало неки подстрек да ето оно што сам се ја трудио има неки утицај на Душана и да је Душан можда на неки начин почео да размишља у неком нормалном правцу.

Председник већа: Председник већа доноси :

РЕШЕЊЕ

ПРЕКИДА СЕ главни претрес ради одмора у трајању од 30 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 11,37 ЧАСОВА

Председник већа: Констатује се да је уз дозволу председника већа напустио главни претрес бранилац окр. Саше Пејаковића адв. Горан Петронијевић, а да је приступио други бранилац адв. Крсто Бобот.

Констатује се да је приступио и пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адв. Божо Прелевић.

Настављамо са постављањем питања првоокривљеном Милораду Улемеку.

Нека приступи пред судско веће.

За реч се јавља адв. Зоран Николић.

Адв. Зоран Николић: Сазнао сам да је донето решење о продужењу притвора за опт. Тојага Жељка, па обратио бих се, с обзиром да је рок за жалбу 3 дана, да се сматра као да сам ја примио то решење 21.-ог.

Председник већа: А како то мислите да се сматра?

Адв. Зоран Николић: Па јер нисам овде, то ћу ја доле примити, јер не бих могао да изјавим благовремено жалбу од 3 дана од момента пријема.

Председник већа: А добили сте информацију из канцеларије да је примљено решење?

Адв. Зоран Николић: Да.

Председник већа: У реду. Сматра се да сте данас примили. Од данас Вам тече рок за жалбу.

Адв. Зоран Николић: Па нећу моћи да изјавим жалбу благовремено.

Председник већа: Зашто?

Адв. Зоран Николић: Па нисам у канцеларији.

Председник већа: Да ли сте чули шта сам ја рекао?

Адв. Зоран Николић: У реду је.

Председник већа: Сматра се да сте данас примили решење и од данас Вам тече рок за жалбу. Јел то у реду?

Адв. Зоран Николић: У реду је.

Председник већа: Реците нам извор финансирања од стране покојног Душана Спасојевића, кућа и тржног центра у Земуну?

Окр. Милорад Улемек: Мислите да ли...

Председник већа: Да ли имате било каква сазнања одакле њему средства финансијска за градњу објеката у Земуну у Шилеровој улици?

Окр. Милорад Улемек: Не. Немам. Ја кад сам први пут дошао у Шилерову, значи после протеста Јединице за специјалне операције, то здање је већ било оно, како се каже, завршено и нисам се ни интересовао, нити ми је он то говорио.

Председник већа: Да ли сте нешто претпостављали? Да ли се бавио неком дозвољеном делатношћу, привредном, или било којим послом којим се баве сви грађани ове земље, да би имао толика финансијска средства за градњу великог здања?

Окр. Милорад Улемек: Па право да Вам кажем, ја нисам претпостављао да се он бавио неком, како сте рекли привредом, и тако тим неким пословима с обзиром да смо већ радили онај посао везано за хероин. Ја сам претпостављао да се он раније бавио, како да кажем, тим пословима из сиве зоне, криминалним пословима, јер и раније из пар разговора са Душаном Спасојевићем, када се се управо ушло у тај посао са тим хероином, ја сам га значи само молио пошто сам, како да кажем, чуо да се по граду прича и углавном се по граду све зна и све не зна да се он раније бавио са препродајом наркотика код нас, значи на нашем

подручју, ја сам га само молио да то више не ради, да се тим више не бави, с обзиром да је био направљен тај велики посао и с обзиром да сам знао да ће и он и Љубиша Буха добити један проценат од тог посла, те сходно томе сам му рекао, пошто то није био, како да кажем, мали проценат, рекао сам да такве ствари више не ради овде, на нашем подручју, на нашој територији, јер право да вам кажем ја сам се противио томе да се продаје дрога овде код нас, а поготово ми није ни пасовало ни годило да се ја дружим, пошто смо се већ тада дружили са људима који то раде овде код нас. Али кажем у том неком периоду из тих прича сам чуо да се Душан Спасојевић бавио тим пословима и на основу тога, ја да вам кажем, нисам ја ни размишљао, нити предпостављао, нити сам се питао, нешто да сам ја специјално размишљао о томе одакле сад њему ово за ово или за оно. Једноставно то сам примио тако здраво за готово и рачунао сам да је узео те паре и како је узео, нисам улазио у те неке детаље нити разговоре са тим, нити је Душан оно што се каже преда мном се икада хвалио са тим неким новцима које је узимао и о тим неким његовим радњама које је радио, јер је он знао, значи, чим смо ушли у то неко конкретније дружење, пријатељство, значи ја сам одмах ставио до знања да ја нисам што се каже оно поборник криминала, поготову не везано за наркотику и овог другог. Тако да је он, имао сам утисак да је избегавао да разговара на те теме преда мном, него се увек правио онако фин.

Председник већа: Док сте Ви били командант јединице за специјалне операције, предпостављам да знате правно како је регулисана употреба те јединице, од кога је могла да дође наредба о било ком задатку Јединице за специјалне операције, као наредба од ког предпостављеног. Говорили сте о шефу Ресора државне безбедности, заменику, оперативне радње које сте вршили, рад, обука, употреба јединице за поједине операције, да ли су оне тајне, не улазимо у то, него формално правно посматрамо. Дакле, док сте Ви били командант да ли сте Ви могли да преузмете било коју радњу везано за јединицу за специјалне операције а да нисте добили наредбу од стране шефа Ресора државне безбедности?

Окр. Милорад Улемек: Па не, није могло да буде преузета било каква радња док сам ја био командант. Директну наредбу је могао да да министар унутрашњих послова, капо тог министарства, начелник службе, заменик начелника службе, евентуално помоћник начелника службе за оперативне послове у служби или било који начелник центра подручја, значи на којем се тај центар налазио али уз претходну сагласност и одобрење начелника службе и то само уколико се јединица налазила на територији тог начелника центра, значи под чијом је територијом та ингеренција била. Значи, рецимо, дешавало се да смо

имали пар акција у Рашкој области, онда мени начелник службе каже «Ви треба да изводите офанзивни део, операцијом руководи начелник Центра тај и тај» значи, стављате се под његову ингеренцију, онда ми одемо доле, јавимо се начелнику, он издаје задатке, кажемо да смо упознати са наређењем начелника и онда то тако функционише.

Председник већа: С обзиром на начин функционисања јединице за специјалне операције рекли сте у Вашој одбрани кога сте обезбеђивали, којих личности док сте Ви били командант јединице за специјалне операције. Сада нам децидно реците да ли Ви имате сазнања, а имате их, објашњавали сте, међутим нисте били доречени. Од стране кога је пок. Душан Спасојевић добио обезбеђење из Јединице за специјалне операције, чијом наредбом, одлуком, да ли Ви имате сазнања?

Окр. Милорад Улемек: Да, имам сазнања. Душан Спасојевић је као што сам рекао добио обезбеђење из Јединице за специјалне операције на ургенцију Чедомира Јовановића по одобрењу и налогу тадашњег министра унутрашњих послова Душана Михајловића, а директно припадницима Јединице за специјалне операције наредбу је могао да пренесе, и знам да је пренео тадашњи командант Јединице који је мене заменио Душан Маричић уз како да кажем, не сагласност, него уз упознатост тадашњег начелника одељења за безбедност у Јединици. С обзиром да је то била, како да кажем, специфична ситуација јер Душан Спасојевић није био нити у МУП-у, нити у држави, нити у тој некој Владиној да кажем установи, онда је то била, како да кажем, деликатнија ситуација, те је због тога у то био укључен, да би то могао да покрије својим оперативним радом и начелник одељења за безбедност при Јединици.

Председник већа: С обзиром да познајете Јединицу за специјалне операције од њеног оснивања, реците нам да ли је било која личност, осим људи из државних структура имала обезбеђење из Јединице за специјалне операције, осим поменутог покојног Душана Спасојевића?

Окр. Милорад Улемек: Мислите, ван структура власти?

Председник већа: Да.

Окр. Милорад Улемек: Ја сам напоменуо да је једино господин Мишковић после оне отмице, значи добио обезбеђење од стране Јединице. Добио је два припадника. За време како да кажем, мог да назовем мандата команданта, не знам да је ико више, осим ових

начелника, заменика, и тих зграда и просторија на Институту безбедности.

Председник већа: Реците нам да ли се Милорад Брацановић познавао са покојним Душаном Спасојевићем?

Окр. Милорад Улемек: Јесте. Познавао се.

Председник већа: Од када датира то познанство, у чему се састоји њихов однос, да ли је то био службени однос, приватни?

Окр. Милорад Улемек: Милорад Брацановић се упознао са Душаном Спасојевићем, значи кад кажем упознао, први пут, чини ми се, кад је Душан дошао 5. октобра код мене у канцеларији, с обзиром да је моја канцеларија била одмах до канцеларије господина Брацановића, јер је он у то време и даље вршио функцију начелника одељења безбедности, пре него што је прешао касније у Седму управу. Ја мислим да су се ту упознали, а оно што се каже, први пут, конкретно неко упознавање је било после протеста Јединице за специјалне операције, приликом доласка, мог доласка у Шилерову, где је начелник Брацановић тада као начелник Седме управе питао мене, значи да и он дође у Шилерову улицу, да се, како се каже, види очи у очи са Душаном Спасојевићем, јер је како је имао у плану, значи хтео је да успостави тај неки оперативни контакт. С обзиром да се већ у то време знало да Душан Спасојевић ради као како да кажем, сарадник Ресора јавне безбедности, вероватно мислим да је то био разлог, и због тога што је давао, како да кажем, служба је имала сазнања сво време да је он давао конкретне и валидне, веродостојне податке везано за криминал који се дешавао на подручју Београда и Србије. С обзиром да је начелник Брацановић тада био начелник Седме управе, да бих разјаснио, значи то је Управа која примењује мере и прислушкује, хтео је на тај начин да успостави контакт не би ли како да кажем, не врбовао, пошто су ту односи између мене и Душана тад већ били, како да кажем, добри, значи није имао потребе да га класично врбује, као кад служба врбује своје сараднике, него једноставно да поразговара са њим, не би ли Душан пристао на неки начин да даје одређене податке који су службу занимали у то време по питању тог екстремизма, тог тероризма са Косова и Метохије и из Рашке области.

Председник већа: Да ли је покојни Душан Спасојевић давао такву врсту информација Милораду Брацановићу директно или преко Вас?

Окр. Милорад Улемек: Па знате шта. У почетку, знате како, Душан Спасојевић је у то време био мало скептичан према самој служби

државне безбедности зато што није познавао, како да кажем, ту структуру и тај њихов први разговор, колико сам ја успео да закључим, и из понашања и из неких делова што сам чуо, није баш прошао онако како је требао, и видео сам да Брацановић после, не могу да кажем да није био задовољан али видело се да није урадио оно због чега је дошао. Душан је чак и према мени онако на неки начин, знао да употреби речи «знам ја вас из службе. Служба је служба а дружба је дружба», алудирајући на то да колико год да се дружимо, он је, како да кажем, увек био у некој параноици, да се тако изразим, да постоји можда могућност да ја све оно што се дешава у тој Шилеровој, значи оно што ја видим кад дођем, на неки начин преносим служби. Ја право да Вам кажем, нисам га ни уверавао ни разуверавао, да је то тако, једноставно кад сте припадник службе, онда понашате се у складу са том неком мистеријом која је увек пратила људе који су радили у служби, тако да могу да кажем, на неки начин нескромно мени тада импоновало на неки начин што он замишља да сам ја ту по неком задатку, мада у то време, стварно, с обзиром да и нисам био у земљи, заиста нисам никада преносио, нити имао икакве намере да сад ја ту нешто гледам шта се ради и ко шта ради, већ је то дошло по мом повратку у земљу, како сам рекао, на пролеће 2002. године, где ме је тада, значи заменик начелника службе Брацановић, позвао и кроз једну причу, сугестију, молбу, савет, ме усмерио да на неки начин покушам да убедим Душана Спасојевића да се ангажује око давања информација служби јер чини ми се да баш у то време су почели да се појављују неки проблеми и у Рашкој области и на северу Косова и Метохије, конкретно у реону најгорег дела северне Митровице. Значи то је био тај и такав контакт.

Председник већа: Да ли Ви имате сазнања и да ли је Милорад Брацановић давао било какве информације са мера прислушкивања одређених лица покојном Душану Спасојевићу?

Окр. Милорад Улемек: Не. Мислим, познавајући господина Брацановића, какав је, оно што ми кажемо, задрт, оно се то каже за службу.

Председник већа: Реците нам, да ли сте Ви били ауторитет у односу на покојног Душана Спасојевића, с обзиром на Вашу функцију?

Окр. Милорад Улемек: Па знате како, Душан није могао оно колико сам ја упознао Душана Спасојевића, Душан није трпео ауторитете, како да кажем, Душан мене јесте поштовао, имао је како да кажем, да не будем препотентан, имена и свега тога што сам био командант Јединице и због свега оног и оних прича што су колале о мени, али не могу да кажем да сам био за Душана ауторитет у смислу да

сам ја њему могао да издајем нека наређења или неке налоге или нешто тако у том смислу. Душан је знао да прихвати сугестије, значи које бих ја рекао на његов рачун, по питању, не знам да ли неког понашања, да ли приче, али да прима нека наређења, Душану Спасојевићу није могао нико да нареди.

Председник већа: Није могао нико да му даје наређења, у ком смислу?

Окр. Милорад Улемек: Па у смислу сада да му неко нешто нареди, да му каже, слушај, ти сад радиш то, мислим наређење у војничком том неком смислу. Мени кад кажете наређење то је за мене, како да кажем узак појам, војнички појам. Ја на давање наређења гледам онако како сам то радио цео живот, од своје седамнаесте године. Значи наредите неком, не знам, то, сад радиш то, то и тако, тако и тако, јеси ли разумео, јесам. Вози Мишко и то је то. Значи у том смислу нико није могао да даје Душану Спасојевићу наређења. Да ли сам ја имао неки ауторитет у односу на њега, па јесам, имао сам ауторитет. Мислим није Душан никад био, како да кажем снисходљив према мени да се нешто, није се никад улагивао, није се никад не знам онако снисходљиво понашао, али се никада није десило, да сад, не знам, нешто почне да таласа или да драми предамном, итд., осим у овом једном периоду који је почео после Нове Године 2002. године, кад је по мени Душан мало изгубио тај неки компас понашања јер сам му ја отворено тада у то време износио критике на то његово понашање и уопште начин кретања по граду, јер у почетку, како да кажем, кад је кренуло то обезбеђење Душан је имао једно возило и имао је још једно возило пратње. На крају те 2002. године, Душан је буквално имао 6, 7 возила у пратњи, што је стварно било апсурдно, јер ја не знам да је тада иједан председник државе имао у то време толику пратњу. Мене је само нервирало што то толико упада у очи и просто иритира народ по улици, да једноставно хтео, не хтео, он је увек био на том неком лошем гласу, због бахатости, због брзе вожње, не знам, због овог, оног. Значи у том периоду сам ја, како да кажем, почео мало жустрије да пребацујем неке ствари Душану Спасојевићу, али ни тада он није, не знам, мени одговарао онако да кажем са неким бесом или са неком ароганцијом. Знао је да се брецне онако, али није никада прелазио ту неку црту. Из тога закључујем и знам да сам имао неки одређени ауторитет на Душана Спасојевића, али само у позитивном смислу.

Председник већа: Кажете у Вашој одбрани да за време протеста Јединице за специјалне операције у Кули, јавља се покојни Душан Спасојевић и има информацију да се покојни Премијер др. Зоран Ђинђић налази, како сте рекли преко баре, у Америци, и да треба да се

врати и да сте га примили у центар Јединице у Кули. Одакле њему та информација?

Окр. Милорад Улемек: Верујте ми да не знам. Нисам питао, али ја мислим да је то, тада, у то време, како да кажем, била јавна информација, значи није Премијер у то време кришом отишао за Америку. Ја ту информацију нисам имао. Право да Вам кажем, нисам се нешто ни распитивао, јер тада у то време, због оног што сам већ навео, био сам у овом једном стану од моје таште, у гарсоњери на Миљаковцу. Касније сам, када ми је супруга дошла из Грчке због контроле трудноће, прешао у кућу и после онога кад је дошао командант Јединице, већ после тога ја сам отишао за Кулу, тако да ја лично нисам имао информацију нити сам, право да Вам кажем, у целој оној гужви пратио где се баш налази Премијер, тако да кад ми је он био јавио, примио здраво за готово. Сад где је он то сазнао, из којих кругова, да ли се он ту са неким видео не знам, али вероватно је био у контакту са тим људима јер сам рекао кад сам дошао то вече у Владу, испред Владе сам затекао Душана Спасојевића и Љубишу Буху Чумета. Значи вероватно су они ту били у контакту са тим људима из Владе.

Председник већа: Кажете да су била, можемо рећи, ригорозна правила током протеста Јединице за специјалне операције у центру у Кули, и рекли сте да сте Ви примили покојног Душана Спасојевића да уђе у центар. На основу чега сте донели такву одлуку с обзиром на природу послова којима се он бавио?

Окр. Милорад Улемек: Ту одлуку сам донео, како да кажем из два, три разлога. Прво што ми је Душан Спасојевић рекао да има те информације које треба да ми пренесе. Друго, што је стање уопште у том градићу Кули и у центру било такво да ја нисам хтео да излазим из тог центра, а опет са друге стране сам рачунао да је лакше мени да уведем Душана Спасојевића у центар који је био, како да кажем, непозната фаца за већину тих неких људи, него ја да се извлачим из центра где би морало опет да водим неко своје обезбеђење и то би било пар људи. Ја сам се наравно за то консултовао и саветовао са командом официра и објаснио сам да с обзиром да је било очито јер то је већ прешло, како да кажем, неке сфере да то више нисмо ми сами могли да контролишемо. Значи рекао сам му, долази, с обзиром да је тада, у то време, команда знала да је Душану Спасојевићу обезбеђење дато од Јединице, што је било примљено, како да кажем, здраво за готово. Значи ми смо њега сматрали и узели то као да је он у ствари био курир Владе према нама. Значи те околности су само донеле одлуку да Душан Спасојевић дође у центар.

Председник већа: Кажете да је био курир у односу између вас, Јединице за специјалне операције и Владе Републике Србије. Између кога конкретно је он то био курир? Између којих личности?

Окр. Милорад Улемек: Па видите овако. Он ми је рекао, кад је дошао, значи већ сам то јуче напоменуо, значи да је Влада у паници, да они мисле да ћемо ми да извршимо напад на Владу због, они су то вероватно закључили због оног изласка нашег на ауто пут, па су мислили ако смо изашли из центра, онако са хамерима, јер тада је тај излазак био онако како се каже, под пуном ратном опремом, људи су били маскирани, тешко наоружање је било на колима и ту се у Влади донео тај један закључак да је он рекао да ми можемо да извршимо, не знам, напад, удар, смену Владе, не знам ни ја. Мада то нама није било у циљу и био ми је поменуо да је тада, у том периоду, та два, три дана, разговарао са Чедомиром Јовановићем и да је, не да је Чеда био некако љут на мене, него ми је пренео, углавном као Чеда ти замера што си се можда јуче понео некоректно према њему због тога што сам већ био рекао, кад је министар хтео да поднесе оставку пред новинарима, Чедомир Јовановић је скидао тај папир и да је ту буквално дошло до, како да кажем, физичког контакта између мене и неких официра из команде. Можда је ту Чеда схватио да сам ја можда требао више да будем на његовој страни, него ових, тако да сам ја схватио да је он тада..., нисам га ја питао ко те је послао, као да он има те контакте сво време и онда кад ми је поменуо ту причу са Чедомиром Јовановићем, мени је било јасно да то долази из тог неког миљеа који је око Владе.

Председник већа: Везано за протест Јединице за специјалне операције, реците нам из разговора са официрима ЈСО-а, који је њихов мотив био за протест Јединице?

Окр. Милорад Улемек: Овако, како да кажем, то је мало, не могу да кажем дужа прича, али има мало дубљу позадину. Видите, пошто, као што зна цела јавност да Јединица за специјалне операције је потурила своја леђа, везано за Ибарску магистралу. Тада је било речено разлог за све што је било да држава на тај начин жели да избегне изручивање Слободана Милошевића Хагу. Већ при самој тој причи да сам ја тада био командант операције, значи ја нисам могао да детаљно упознам са тим «диллом» све припаднике Јединице јер је тај «дил» био рађен, оно што се каже у кругу људи у служби, па сам онако морао да им дам, јер су они били прво затечени, револтирани, јер су та два припадника Јединице наводно признала то дело. Били су смештени у затвор и ту је већ био неки мали револт. Не мислим револт у смислу да се сад неко бунио, него једноставно људима није било јасно одакле та прича. Сад пошто ја нисам могао да им отворим целу ту причу, ја сам то онако

површно смиривао и та моја прича је ишла у правцу да је то државни интерес, да постоји могућност доласка тих социјалних немира, уколико би се председник Милошевић испоручио Хагу, јер тада још није био донет ни закон о испоручивању Хагу, нити уредба, која је касније донета, коју је донела тадашња Влада Републике Србије. Тако да је њима ту остало оно што се каже, на врх памети да смо ми урадили нешто што би спречило слање, испоручивање наших људи у Хаг. Међутим, кад се после испоставило и десило да је Слободан Милошевић на Видовдан испоручен у Хаг, тада ја већ нисам био командант Јединице, због овог испада у Ступици, ту је онда буквално било оно што се каже, људи су били померени из те неке своје тачке размишљања, јер им је било објашњено, добро, ови су у затвору, ми смо прихватили да узмемо то дело због тога, тога, тога и тога. Одједном сад се шаље Слободан Милошевић у Хаг па им ту нешто није било јасно. Значи ту се већ јавило једно прво како да кажем, незадовољство њихово, везано за то како им је речено а није тако испоштовано. То се заташкало како се заташкало, мислим није ту било неких, како да кажем, померања и гунђања као што се то десило у случају хапшења браће Бановић. Ту исто има један детаљ кад се десило то хапшење браће Бановић, ја сам већ напоменуо у свом прошлом излагању да када је дошло до хапшења Слободана Милошевића. Међутим, то уопште није било хапшење. Када је дошло до тога, тада је Јединици опет дат, како да кажем, крив налог. Ја не знам, с обзиром да су овде о томе причали и у јавности да су се оглашавали углавном људи који нису директно учествовали, не бих желео да Вам одузимам време са тим, али бих Вас замолио да укратко прелетим преко тих догађаја, с обзиром да сам ја директно командовао том акцијом, па ако могу да кажем. Што се тиче те акције, наводно хапшења Слободана Милошевића, пред саму ту акцију, значи негде у марту месецу, недељу дана пре него што је то почело, мене је позвао заменик начелника Мијатовић и рекао ми да спремим списак од тридесетдвоје људи. Значи кад кажем тридесетдвоје, то је мени било чудно. 32, значи број 32. Није 30, није 35, него је 32. Значи мало ми је то било чудно. Ја сам питао сврха задатка, да бих знао какви људи, шта, како и због чега. Он ми је рекао, само да буду оно што се каже, борбено спремни, да не буду из овог логистичког дела, него сви да буду из борбеног дела. Ја сам рекао, опрема, врста задатка? Он ми је рекао, ништа ти не брини, биће ти јављено, само ми пошаљи списак да би те људе могао да дам негде на пробу. Ја сам рекао нема проблема. Спремио сам тај списак, сад да не улазим у те неке остале детаље. Списак је достављен и дан или два после предаје тог списка, он је рекао да из Куле те људе превучем за Београд јер требају да преузму један задатак од једног дела јавне безбедности и војске Југославије. Мени онда није падало на памет, али ми је било чудно који је то задатак тада, јер сам знао да није било, како да кажем, у пракси да војска и јавна безбедност раде заједнички неке задатке. Пре се

то односило службу државне безбедности и војску, како да кажем, ближе ми је био начин рада. Тада нама уопште није падало на памет, нити смо размишљали у том правцу, да можемо да будемо умешани у било какву акцију око те афере, везано за Слободана Милошевића. Људи су дошли у Београд. Сместили се. Ја сам отишао код начелника Мијатовића који ме је звао и он ми је рекао, добро, људи су дошли. Сви морају да буду у цивилу. Значи ништа нема од тешке борбене опреме. Твоја та група треба да преузме, значи да обезбеђује једно место које сад тренутно обезбеђују припадници Војске Југославије и припадници јавне безбедности. Ја ништа нисам питао, пошто сам видео да начелник не жели пуно, у том моменту да улази у ту причу. Ја сам рекао, нема проблема, људи су се спремили. Ја сам рекао, која је локација која треба да се преузме. Он ми је рекао то ће се десити вечерас, то је чини ми се био 29. или 30. март 2001. године и рекао ми је нека људи ту буду спремни у Институту. Буквално у року од 5 минута кад се јави да треба да се крене, креће се и да нема неких проблема. Ми смо били спремни и ја сам позван на тај неки брифинг, начелство државне безбедности и ту су били онда и начелник Петровић, заменик начелника и сви помоћници. Онда је речено, буквално да Јединица за специјалне операције треба да преузме обезбеђење око виле «Мир» за коју ми тада уопште нисмо ни чули нити смо знали где се налази. Од припадника Војске Југославије и ресора јавне безбедности због тога што наводно није ми рекао ко је, значи држава је била одлучила да се то обезбеђење које даје војска, које даје ресор јавне безбедности, с обзиром да је војска онда по том неком правилу имала права само да обезбеђује савезне органе и с обзиром да Милошевић већ није био 6, 7 месеци на никаквој функцији. Значи они су хтели да се повуку и да поставе нас због тога што око те виле има пуно присталица Слободана Милошевића па се боје да би они могли да заузму те капије и уопште ту да дође до неке ситуације где они не би могли да, држава има неку контролу. Ја сам рекао да нема никаквих проблема. Он ми је рекао, јавићеш се. Ја сам рекао да не знам то где је. Додељен ми је један оперативац. Речено ми је да поведем људе тамо и да ће бити јављено, значи динамика преузимања свега тога. Ми смо дошли до оног доњег улаза виле «Мир». Значи од стране музеја «25. Мај». Паркирали смо се тамо у неку шумицу и видели смо да стварно испред те виле има доста цивила, како се каже и да су то све углавном били старији људи. У том моменту је дошао један оперативац и рекао ми да цео тај посао испред јавне безбедности, која је била тамо у вези са војском, да је за цео тај посао био задужен тада, не знам шта је тада био по функцији у полицији господин Карлеуша. Сећам се презимена због, пошто сам знао да је његова ћерка певачица, па ми је због тога то презиме било познато. Он ми је рекао, сад ће он да уговори примопредају да се војска извуче и да се јавна склони и да ви уђете и да преузмете. Ја сам рекао да ће бити мало проблема због тога што је пуно

ту грађана и народа и обзиром да су све старији људи, право да Вам кажем, највише сам се плашио што су старији људи. Због чега, рачунао сам да сам знао колико су ти старији људи заслепљени и привржени тадашњем бившем председнику Слободану Милошевићу. Бојао сам се само ситуације где буквално оно што се каже, неки чича, пензионер би извукао пиштољ «тетејац» и опалио по свима нама, да га уопште не би било брига шта би се са њим десило, из тог неког лудачког беса и те неке задојености према тој, таквој власти, да може да уради свашта. То Вам говорим због тога јер сам знао како је мој покојни отац био, како се каже, комуњара, задрт, и да нико није могао да му противречи против тога. Значи углавном сам се бојао таквих неких испада. Са друге стране, како би ми могли да реагујемо у тој ситуацији, шта, да пуцамо на бабе и деде. Било ми је то несхватљиво. Он је рекао, не, не, све ће то да се реши. Сад ће војска да се повуче, ево ту је генерал, чини ми се да је био генерал Бојовић, који је тада био ваљда командант или начелник овог гардијског, гардијске бригаде у Београду, јер су они били држали ту обезбеђење и то ће он све да реши. Ми смо ту чекали богами, једно 3, 4 сата, где сам ја био позван назад у службу, јер нешто ту није функционисало како треба. Дошао сам у службу. Ту је већ био министар унутрашњих послова, заменици, начелници, био је Чеда Јовановић. Кад сам ушао у ту просторију где је био министар видео сам да је он у једној онако опасно жустрој расправи са тадашњим начелником генералштаба Небојшом Павковићем. Ту су овако биле доста пале тешке речи, чак се ишло до тога где је министар буквално сиктао у слушалицу да уколико Павковић не повуче тај део гардијске бригаде, да ће он наредити упад својим јединицама да уђу у ту зграду. Ја сам погледао Чедомира Јовановића и буквално сам му рекао, јел овај нормалан, јер сам упао у сред конверзације. Нисам знао о чему се ради. Он ми је рекао, ништа. Кад се то завршило министар се онако шеретски насмејао и рекао, упалило је. Ту сам ја у ствари схватио да су они одиграли, како се то каже блеф један према војсци и да су издејствовали то да војска, значи на регуларан начин нам преда, како се каже, комплетно то обезбеђење и да изађе напоље. То је онда потрајала перипетија, између тих званичника. Сви су звали, сад да Вам не одузимам време са том причом и углавном, ја сам добио налог, значи да се опет тамо јавим господину Карлеуши. Да је он тамо код капије. Да ће то све бити сређено и да ми само требамо то да преузмемо. Ја сам се тамо вратио. Међутим, тамо је било још више народа, дошло је у међувремену. Кад смо се ми појавили са овим возилима, то се вероватно чуло, како то иде, од уста до уста, и почело је да долази народ. После једно 15, 20 минута, звао ме је на мобилни телефон начелник службе и рекао ми за 10 минута упадајте. Ја сам рекао, где упадамо, каже упадате и заузимате капију. Ја сам рекао не можемо да упадамо, још војска није изашла. Народ је преко, немам никакву информацију од Карлеуше, јер у тој маси и у свему томе,

уопште нисам могао да дођем до њега. Ту је било пуно фоторепортера, новинара, народа, значи била је једна општа гунгула. Он ми је рекао, седи ту, јавићу ти. Пошто сам ја видео, значи да ће налог доћи за 10 минута, ја сам звао начелника Мијатовића и рекао сам му да уколико стварно дају налог, значи да ми упадамо ту, значи да ја то наређење ћу да извршим, али не под оваквим условима и околностима, јер сад ја нисам могао да се прво пробијам и да се бијем са народом, па онда да упадам на тај посед. Ја сам га замолио да ми пошаље један одред, тада се то звала полиција посебне јединице, не знам како да дефинишем, да пошаљу значи један одред, да би одгурнули онај народ и оне новинаре и да би ми могли да преузмемо. Он је рекао нема проблема. И стварно за једно пола сата стигао је овај београдски одред, баш покојног Бошка Бухе и био је овај момак Влада командир што је ме је предао, привео у министарство. Ми смо се ту договорили за 5 минута како ће они да поступе, како ћемо ми да реагујемо и то је било тако урађено. У том тренутку, значи до колоне наших возила је дошао Карлеуша и рекао ми је, све сам успео да средим али имам један проблем. Ја сам питао какав проблем. Он ми је рекао, па ево војска неће да реагује, народ смо склонили, јавна је урадила оно што је требала да уради, међутим, имамо информацију, значи, дословно је тако рекао, значи, имамо информацију да се унутра налази стотинак активиста СПС-а наоружаних и да неће да предају капију. Ја сам рекао, ја то сада први пут чујем, значи до тада то уопште нисмо имали, такву информацију и покушао сам да ступим у контакт са генералом Бојовићем, јер су његови људи били унутра, чисто да проверим информацију. Није да нисам веровао Карлеуши али опет оно што се каже, два пута проверено, не боли глава. Нисам могао да га нађем. У том тренутку звао је опет начелник службе и рекао ми, команданте, штурм, што је значило напред. Ја сам рекао какав штурм, он је рекао за 5 минута, значи погледај на сат, нећу да те зовем, да ми се јавиш иза капије. Ја сам рекао, господине начелниче, прво, није тако договорено, људи немају адекватну опрему за упад и за супротстављање онога што их очекује са друге стране, јер смо знали да су унутра наоружани људи са аутоматским пушкама. Ми смо сви били оно што се каже, у јакнама, фармеркама, патикама. Он је рекао, не знам. Ту је онда почео нешто као нас да пржи, ви сте ми нека јединица, ви сте ово, ви сте оно. Хоћеш то да урадиш или нећеш, ако нећеш предај дужност, дођи овде и то реци министру. Значи моје ти је наређење да се за 5 минута нападне. Ја сам рекао добро. Скупио сам оне шефове тимова који су били ту. Ја сам рекао момци, таква и таква ситуација. Изгледа да опет, није баш онако како нам је презентирано, али сада или можемо да одбијемо наређење, па ће доћи неко други да уради, или да поступимо по наређењу начелника службе. Нисам ја тражио никакву колегијалност али с обзиром да сам знао да може да дође до жртава, због којих би ја био најодговорнији, јер та акција није ишла у складу са неким

правилником како би требало такве акције да се изводе у јединици, ипак сам хтео са њима да поделим оно, да знам шта их очекује. Они су рекли, шефе, ако је штурм, идемо у напад и нема никаквих проблема. Ништа. Ја сам рекао, идемо. Договорили смо се око тог прилаза и ја сам рекао у прво време, док не уђемо у кућу, дао сам задатак само да се заузме та доња капија и рекао сам им да постоји могућност, односно да имамо информације да се иза налазе те присталице СПС-а и део обезбеђења који је отказао послушност МУП-у који је био из МУП-а уз Слободана Милошевића и да су наоружани. Они су рекли нема проблема. Уговорили смо тај напад како ће то да иде. Тачно кад се напунило 5 минута од оног времена кад је звао начелник службе, залетели смо се на капију, значи не морам то да препричавам, било је на свим телевизијама. Нисмо у почетку хтели да отварамо ватру јер је било договорено, пошто смо знали да су то задојени, како да кажем, цивили, одлучили смо да их нападнемо са шок и флеш бомбама, чисто да их збунимо, да их заробимо, разоружамо и онда да одлучимо унутра кад будемо ушли шта ћемо да радимо даље. Међутим, чим смо зауставили прво возило на капији, кад су момци почели да бацају флеш шок бомбе, одјекнуло је неколико пуцњава горе из куће, пошто је кућа била на узвишењу у односу на капију. У тој пуцњави, значи рањена су два припадника и рањен је мислим један новинар или фоторепортер. Сада људи нису знали како да се понашају. Ми смо заробили ове што су били испод капије, разоружали. Међутим, ја сам видео, то су била нека 3, 4 мученика, чичице неке, оно што се каже, могли су да нам буду деде. Њима сам рекао брзо да их избаце напоље, пошто нисмо могли да улазимо кроз капију јер је већ пуцњава била одозго. Значи дао сам наређење да се сломи оно стакло на портирници и да се уђе у портирницу. Пошто нисмо знали шта се дешава са друге стране, ја сам у једном моменту угледао, значи са леве стране, неких 20 метара да стоји војни БОВ, значи борбено оклопно возило и ту сам био изненађен, јер ми је Карлеуша рекао да је војска изашла. У том тренутку сам се уплашио да то није нека оно што се каже, замка, или фора, да смо ми пуштени да упаднемо, да ће ту да нас сачека војска, и кад сам видео оклопно возило, мислио сам, овде ако крене, а знајући да је напољу маса народа, реко, биће крви до колена. Ја сам одмах ту још док смо превијали ову двојицу звао начелника службе и рекао му да је овде све кренуло наопако, да то не иде како треба и да захтевам да хитно неко од руководиоца дође ту на лице места да би се договорили шта даље, јер је ту била војска, био је народ, били су новинари, имао сам двојицу рањених. Видео сам да онај простор, како нам је био описан, уопште није био онакав какав нам је речено, јер је од пријавнице до те главне зграде био брисан простор од неких 50 метара и он ми је онако, буквално цинично рекао, шта је команданте, уплашио си се од два, три метка. Ја сам ту буквално био полудео. Ја сам рекао, ништа онда ћу ја да

дођем тамо. Ја сам буквално улетео тамо у министарство, односно у службу и буквално сам био спреман да направим дар – мар, међутим, министар је ту скочио и рекао да се смирим, да то није баш ишло како треба, да је њихова грешка, тако да су ме ту били смирили. Ја сам њима рекао да даље по оваквом плану како су они направили, не можемо да идемо, и друго, да се ја не слажем са тим да сад ми треба да се ту попуцамо са неким људима за које сам видео на шта личе. Значи то нису никакво отргнуто обезбеђење од МУП-а које је припадало Слободану Милошевићу, него да су то неке чичице, неки мученици који су једва пушке држали и да мени не пада на памет да ја извршавам напад на ту кућу. Они су рекли добро, сад ће то да се реши, вамо, тамо. Иди ти тамо на лице места и извештавај нас. Ја сам се вратио назад. Кад сам дошао тамо, позвао ме је један припадник, он се презива Дракуловић. Тек сам касније сазнао да је његов отац, значи Бора Дракуловић био неки функционер у СПС-у и да се он налази горе у кући. Пошто сам то касније сазнао да је списак који смо ми дали био предат том шефу њиховог обезбеђења пре него што се он наводно откинуо од МУП-а, они су исто горе схватили да је његов син у тој екипи која је извршила тај напад, на ту кућу.

Председник већа: Застаћемо сада. Видим да теже говорите, па ћемо направити још једну паузу, да се не би исцрпљивали.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради одмора у трајању од 20 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 12,56 ЧАСОВА

Председник већа: Настављамо са извођењем процесне радње саслушања првоокривљеног Милорада Улемека. Нека приступи пред судско веће.

Констатује се да је приступио и трећи бранилац првоокривљеног Милорада Улемека адв. Момчило Булатовић.

Можете да наставите са одговором на моје питање.

Окр. Милорад Улемек: Ево наставићу и гледаћу и да скратим да не би испало да наводим воду на другу воденицу од оног што сте ме питали. Када смо утврдили да се син налази међу нама, а отац међу њима, ту је значи направљен неки контакт, где је, кад је његов отац сишао доле, значи кад смо му ми представили ситуацију и кад смо објаснили о чему се ради, он је отишао горе у кућу и вратио се после 10 минута и питао ме је да ли ја хоћу и да ли желим да се видим са бившим председником Милошевићем. Ја сам рекао, с обзиром да је таква ситуација ја то не могу самостално да одлучим и рекао сам да морам да питам своје претпостављене. Изашао сам напоље из тог здања, међутим, у том моменту је управо био дошао заменик начелника Зоран Мијатовић и с обзиром да је ту онако била гужва, већ полиција није могла да контролише народ, оно што се каже, што је долазио у све већем и већем броју, он ме је питао онако, шта се дешава, како се то све одвија. Ја сам рекао, овде може да буде свега и ја предлажем да се све ово прекине и да ви покушате ово да решите на један другачији начин. Он ми је рекао нема прекидања, ево налог од истражног судије, значи Милошевић мора да се приведе истражном судији. Ја сам рекао, људи, ја да стављам бившем председнику лисице на руке, реко, мени стварно то не пада на памет нити мислим да ја то могу да урадим. Он је мени рекао, само поступи по наређењу и ништа се ти не бој. Ја сам рекао добро. Он је рекао наређење, извршење. Ушао сам унутра. Ту је чекао овај Бора Дракуловић и ја сам му то рекао, а пре тога сам обавестио начелника Мијатовића да бивши председник је тражио контакт са мном. Он ми је рекао, таман ево ти ћеш да му уручиш овај налог. Ја сам рекао добро. Пошао сам са овим Бором Дракуловићем горе. Горе на улазу затекао сам једну групу људи исто наоружану, који су буквално били престрашени. Све до горе ја сам имао фантомку на глави. Кад сам ушао у здање, скинуо сам фантомку и угледао председника Милошевића како стоји онако на сред хола. Он кад ме је видео питао ме је, «јеси ли то ти Луковићу». Ја сам рекао, «ја сам». Он ми је рекао «опет тебе на мене». Ја сам му рекао не господине председниче, ја сам само тетки лек да однесем и да вам уручим нешто што ми је речено да урадим. Он је рекао шта да ми уручиш? Ја сам рекао, налог истражног судије за ваше саслушање, не знам за шта је гласио налог. Он је рекао «ја то нећу да примим и ти реци њима да они не могу овако мене да хапсе, да поступају са мном» и тако. У то је изашла његова ћерка Марија Милошевић која је онако ту покушала да смири ситуацију, мада ту и није била нека ситуација, јер није ни било ту неке расправе. Међутим, Слободан Милошевић се онако био мало узбудио и она је рекла, «добро ајде да не стојите на ходнику, идите овде у ту неку просторију, салон, па се ту издоговарајте». Ја сам тамо онда ушао са њим унутра. Ту су били, не знам, неки људи из СПС-а, знам их по лику али не знам сад која су то све имена. Он их је замолио да изађу напоље и остали смо насамом. Он је

ту уватио лепо да ми објашњава, оно што се каже, једно три сата, његово виђење целе те ситуације, коју ја тада нисам разумео, право да Вам кажем у том моменту ме није ни интересовала, али данас, са ове тачке гледишта, видим да је за многе ствари био у праву и он је мене молио, значи буквално да ако некако могу да утичем на моје претпостављене да му дају времена до ујутру јер он хоће да изврши консултације са његовим најближим сарадницима. Ја сам му рекао да ја то могу да питам, али да не знам да ли ће то пристати, у ствари ја сам пожуривао ту ситуацију јер ми је било више мучно и нисам хтео да се то отегне сутра, прекосутра па како то већ иде. Ја сам га питао, молим вас, само примите овај налог и ја сам мој задатак завршио. Он је ту одбио да прими налог и он ми је рекао, буквално ме је питао, па добро сад кад сам ти објаснио све ово што ми је причао човек три сата, колико ја могу да рачунам на тебе. Ја сам рекао господине председниче, тако сам га ословио, реко, ако мислите да ја сада ове моје људе извучем и пређем овде иза капије на вашу страну, реко, ако би резоновало срцем, то није искључено, али пошто ја имам прецизна наређења, ви знате да сам ја војник и да сам увек поступао по наређењима и ја не могу то да урадим само из једног разлога, зато што ако ја то урадим, онда ће са оне стране опет да дође неко други, и онда ћемо се тако вртити у круг. А реко, тај неко други ако буде дошао, онда можда он неће бити увиђајан, овако као што сам ја. Он је мени онда рекао, «добро, да ли могу да добијем неку шансу да покушам нешто». Ја сам рекао што се мене тиче можете, реците шта. Он је мени рекао, «да ли можеш да ми направиш контакт», пошто нико није могао да излази из виле и нико није могао да улази у вилу, «са Браниславом» овим, «Ивковићем». Ја сам рекао да могу да обавим тај један телефонски разговор, али пошто су ту у вили били сви оно што се каже, пресечени, нико није имао права ни са ким да комуницира и реко могу да му пренесем ту вашу поруку. Он ми је рекао «колико могу да ти верујем», ја сам рекао, ако вам сад овде обећам да ћу то урадити што ми кажете, значи онда сматрајте да тај део можете да ми верујете. Он ми је ту дао на папирићу одређене телефоне како може да се ступи у контакт са Браниславом Ивковићем и рекао ми је, «ма нећеш ти ово да схватиш, сачекај пола сата ја ћу њему да напишем поруку». Он је човек сео тамо и писао неку поруку, ставио то у коверат. Сећам се да је ударио неки печат назад на коверту и рекао ми је, «ево ако можеш пошаљи неког да се нађе са њим и предај му ово и ако може да то ујутру издејствујеш код твојих претпостављених, значи да све ово стане и ја ћу ујутру дати мој одговор». Ја сам тако урадио. Изашао сам напоље. Послао сам једног момка са овим бројевима да успостави контакт са Браниславом Ивковићем и да му преда ту поруку и отишао сам у МУП да реферишем шта је све било и какав је исход тог разговора. Дошао сам горе у МУП. Горе је било буквално цело руководство Министарства унутрашњих послова и требао је да почне тај неки састанак, на ком састанку је био

председавао покојни Премијер Ћинђић. Они су мене питали, шта, како, која је моја процена. Значи пошто сам, оно што се каже, једини био унутра. Ја сам им од прилике објаснио да се он налази у једној тешкој ситуацији. По спољном изгледу како сам видео, видео сам да изгледа доста лоше и рекао сам му његову поруку да је замолио да до ујутру му се да времена да он обави те неке консултације са његовим руководством. Ту је почела значи да се води дебата да ли то урадити, да ли не урадити, да ли ће овако, да ли ће онако. Ја сам ту тражио реч и рекао сам, обратио сам се директно Премијеру Ћинђићу и рекао сам му да по мени, с обзиром шта се све идешавало и како је све текло, та акција ништа не можемо да изгубимо ако сачекамо до 6 сати ујутру када је требало да буде послат договор о томе да ли ће он примити тај позив или неће. Ту у тој, да кажем, дебати, био је присутан и Владимир Поповић Беба, који је не знам због чега, значи био најгласнији да се одмах ту приступи хапшењу, да се ту не иде даље, на неке преговоре, и да то одмах мора да се реагује, на шта је ту буквално дошло до једне свађе међу, како да кажем мојим руководиоцима из министарства унутрашњих послова који су ту били јер су сви постављали питања министру и Премијеру Ћинђићу шта Беба ту ради и у којој је он ту функцији на том састанку. Ту је министар рекао да прекида састанак. Они су се повукли. У међувремену мене је Премијер звао да дођем у министров кабинет и онако видео сам да је био забринут и рекао ми је буквално, «човече, дај да нађемо начина да се извучемо из целе ове ситуације», пошто је то већ било, онако како се каже, у земљи одјекнуло и на овакав и на онакав начин. Ја сам му рекао да не верујем да Милошевић из оне позиције може да направи нешто озбиљније, сем што може да се инати и поиграва и да сам ја лично заговорник тога да му се да ујутру до 6 сати и да да тај коначан одговор. Покојни Премијер је прихватио ту сугестију и рекао ми је «добро, ако не прихвати до ујутру шта да радимо». Ја сам рекао, ништа онда нека министар изда наређење, да ако треба да се хапси, и ако је наређење издато ми ћемо поступити по наређењу, али мислим да сам рекао до ујутру и да буде овакав или онакав одговор, да треба послати некога на преговоре јер сам рекао да није у реду да се, пошто нас цео свет гледа, а то сам иначе и после 5. октобра, рекао покојном Премијеру кад је било наговора да се крене на Дедиње, том сусрету једном који се десио тог дана 5., 6. октобра сам му рекао да би било срамота да нам се цео свет смеје као што се смејао Румунима, јер су буквално на бандере повешали те неке њихове представнике власти и ја сам мислио да наша земља не треба да има такав неки будући углед у свету и покојни Премијер се сложио и рекао ми је, «добро, послаћемо неког, али кога да пошаљемо». Ту је наравно Владимир Поповић Беба опет скочио и рекао му је ради симболике, пошаљи Чеду Јовановића. Покојни Премијер није укапирао колико сам ја видео у првом моменту о каквој се симболици ради. Онда му је Беба

рекао, па Чеда је био симболика тих не знам, протеста, пиштаљки, тргова и тако даље, а Милошевић га је стално хапсио. Онда је Беба рекао «било би згодно, ето сад, овај је хапсио њега сад Чеда иде код њега на преговоре». Они су прихватили ту идеју. Онако била им је симпатична што се каже, тако да је било одређено да тога дана ујутру уколико Милошевић не прихвати односно да негативан одговор, да Чедомир Јовановић иде на те преговоре. Дошло је то јутро. 6 сати је било откуцало. Ја сам отишао поново код председника Милошевића. Он је онако био неиспаван, видело се да није спавао целу ноћ. Ја сам му рекао, ја сам дошао по одговор јер је сатница таква каква јесте и ја морам да извршим наређење. Он ми је рекао, «јел имаш повратну од Ивковића». Ја сам рекао «немам, рекли сте ми да предам поруку и то је било све». Он је рекао «добро». После једно сат времена, назвао ме је начелник Мијатовић и рекао ми «где си». Ја сам рекао «ту сам испред». Каже «сачекај ту, долази Чедомир Јовановић и уведи га горе». Добио је одобрење да преговара са председником Милошевићем. Дошао је Чедомир Јовановић и кола су ушла унутра, пошто је ту и даље било пуно људи и пуно новинара и репортера и из тих кола су изашли Чедомир Јовановић и Бранислав Ивковић. Ту мени није било јасно у почетку, значи одакле та прича Чеда Јовановић и Бранислав Ивковић. Међутим, после сам тек схватио да је једноставно господин Бранислав Ивковић из само њему знаних разлога направио «дил» са тадашњом влашћу и да није испоштовао оно што је тражио од њега председник Милошевић, а касније сам тек сазнао шта је тражено, а тражено је то да је председник Милошевић тражио на неки начин да тадашње руководство СПС-а које је било са оне стране зида, значи ван те зграде, организује што више присталица СПС-а да дођу ту и да му дају подршку. Међутим, то писмо је било вероватно продато јер колико сам ја касније сазнао, значи од својих колега, биле су постављене барикаде и баријере на свим прилазима Београду, тако да нико од тих присталица које су хтеле да дођу из унутрашњости, нису могле да дођу, а опет онај број људи који је био у Београду, како да кажем, није био довољан да би могао да утиче на неку промену одлуке, на коју се он надао, јер мислио је да ће приступити не знам колико хиљада људи па да ће то руководство моћи да одустане од тог хапшења. Њих двојица су ушли горе. Мене је Чеда питао да их ја уведем, распитивао се каква је ситуација, шта, да ли је овако, да ли је онако, опасно, није опасно. Ја сам рекао да су горе сви мирни, да нико не прави проблем и да он може слободно да уђе и да обави те разговоре. Они су ушли унутра. Опет су затворили тај салон, ту просторију и богами ти преговори су трајали, оно што се каже, цео дан. Цео дан су они ту се надмудривали и пеглали ситуацију, како треба да се уради и шта треба да се уради. Увече, значи дошло је до тог неког, како да кажем договора и ја сам сазнао из разговора да је председник рекао да он сумња да је то исправан разлог зашто они хоће њега да приведу, већ да

он мисли да је то 100% да ће он бити одмах транспортован у Хаг. И тражио је ту гаранције. Значи да му се дају гаранције званичних функционера, председника Коштунице, покојног Премијера Ђинђића, министра унутрашњих послова и не знам кога је све тамо навео, значи да се искуца једно саопштење које ће бити као нека гаранција да се он у ствари приводи због тог неког плаца што није платио, а не због тога што се приводи у Хаг. Ја сам онда први пут чуо за ту причу о Хагу и после кад сам извео Чеду Јовановића и Бранислава Ивковића, председник Милошевић ме је питао, рекао ми, «па реци ми као да ти ниси знао за Хаг и за ово». Ја сам рекао «стварно нисам знао за Хаг». Ми смо имали сасвим једно друго наређење, на шта ми је он рекао или се правиш глуп или си стварно глуп. Ја сам рекао «добро, можда сам ја и глуп али то је све тако како сам ја навео». Ја сам сишао доле код мојих људи и рекао сам им шта је заправо прави разлог, где су они у том моменту због целог оног адреналина који је сво време био присутан нису толико обратили пажњу али ово је део одговора, на оно Ваше питање везано за протест Јединице, хапшење браће Бановић, после тек кад се то завршило, значи ми смо опет скапирали да смо опет били потурени буквално да исправљамо нечије криве Дрине и да то онако како је било договорено није било испоштовано. Али добро, оно што се каже, ми смо онда то разјаснили да ипак држава има неки свој, што се каже ауто пут, који мора да иде и да на том ауто путу што се каже, склања све са свог правца и да је то вероватно нека критика тако да нисмо тада у том тренутку придавали значаја свему томе. Увече су те гаранције биле донете потписане, нешто је ту било преправљано, није преправљано, да сад не дужим и углавном био је постигнут договор да је речено, значи Милошевић је рекао, «не мора мене нико да хапси, где треба да идем, значи сам ћу да идем, с тим што вас молим да ми не стављате лисице, него лепо да ме одведете тамо где треба да ме одведете». То је тако било договорено. Ту је, пошто је то већ позната прича, његова ћерка изгубила оно што се каже, контролу, направила тај ексцес, то је познато већ јавности, да не препричавам тај део и ми смо у тој некој колони спровели Милошевића до ЦЗ-а. Значи тако је изгледао тај део тог периода времена, а причам само због тога што сам хтео да схватите да и тај пут, значи на неки начин да ли је то било са намером, не намером, значи да ли је ту опет неки појединац заказао, са ове тачке гледишта, и са ове дистанце времена ја видим да ту опет нису рађене ствари онако како су требале да буду рађене. Значи и тај један моменат је вероватно прошао кроз главу свих тих људи везано за протест који се десио у Јединици за специјалне операције. То је онда кулминирало, опет се добио један импулс кад је он изручен Хагу 28.-ог и главни разлог је био за тај протест што сам већ испричао у овом свом прошлом излагању, значи како је дошло уопште до хапшења браће Бановић, који су налози дати, везано за мотиве, како су ухапшени и због чега су требали да буду

ухапшени браћа Бановић, тако да ја мислим да је цела та ситуација од почетка афере Ибарске магистрале, тог чувеног «дила», па преко хапшења Милошевића 28. јуна односно Видовдана кад је Милошевић био изручен Хагу, тог да кажем лажног налога и мотива за хапшење браће Бановић, довело до тога да се у Јединици створи једно незадовољство јер Јединица је буквално онда почела да буде прозивана од стране онако, чисто подбадана од стране неких других људи што из јавне, што из војске, значи то су биле неке оне подбадачке приче, ето, хапсите за Хаг, да ли је то требало, да ли није требало, и мислим да је то мало утицало на психу, како да кажем, због чега су сви они сложни одржали тај протест и били апсолутно јединствени у свему томе. Овде бих исто желео да напоменем, пошто је било прича да је не знам ту Синиша Вучинић, те је пуцано на мене, те сам се ја бацио у страну, те неке ловачке приче, значи тога није било, и још једна ситуација која се после појавила коју су појединци упорно покушали да прогурају, а то видим раде и дан данас, да су у том хапшењу учествовали Душан Спасојевић и Миле Луковић Кум што гарантујем да то нема никакве везе са мозгом, већ Вам кажем да је то намерно рађено и да се то намерно данас ради, управо због тога да би се та Јединица значи која је тада часно обавила свој посао по наређењу својих претпостављених, иако смо били, како да кажем, изманипулисани на неки начин од стране својих претпостављених, само срозала у угледу и народа и власти и тако даље, јер како видим, упорно у неким причама, инсинуацијама, неко и даље жели да нас представи као неку скупљену банду на ливади, па смо ми били та нека јединица, значи неко упорно покушава да нас представи да смо ми били једна тотално ретардирана дилетантска екипа, што Вам ја одговорно тврдим да нема везе са мозгом.

Председник већа: Ви сте у одговору на раније моје питање, дали квалификацију акције хапшења Слободана Милошевића као срамну акцију. Реците нам да ли су постојале писмене гаранције од стране државника ове земље да Слободан Милошевић неће бити испоручен Хашком Трибуналу?

Окр. Милорад Улемек: Да господине председавајући. Постојале су писмене гаранције. Лично сам био присутан у тој просторији када се то потписивало. Значи када су Чедомир Јовановић и Бранислав Ивковић отишли да, како да кажем саставе тај пакет тих гаранција, значи да сложи то писмо, где су на том, значи папиру, били потписани тадашњи председник Југославије Коштуница, Премијер Зоран Ђинђић. Не знам сада да ли је био министар Михајловић или министар правде. Углавном било је 3, 4 званичника највиших званичника државе од којих је Милошевић тражио да напишу ту гаранцију и потпишу да он неће бити

изручен Хагу већ да је ово његово привођење само због тога што није платио надокнаду, таксу или неку пуну цену за неки плац.

Председник већа: Да ли је вршено организовано довођење новинара у центар ЈСО-а у Кули?

Окр. Милорад Улемек: Мислите за...

Председник већа: Протест кад је био.

Окр. Милорад Улемек: Па знате како, за то није било потребно. Значи то кад се чуло и кад је изашло у јавност и ваљда после овог првог изласка на ауто пут, када је блокиран пут Суботица-Нови Сад-Београд. Мислим да су се већ тада појавили неки снимци на телевизији и да су новинари буквално почели онако, пошто им је посао је ли, да обигравају око нашег центра и да су јављали једни другима, тако да ја мислим да су се новинари ту сами по себи скупљали дојављивањем једни другима где то првих дана можда није тако масовно било скупљање. Међутим, када је одрађена она прва конференција за штампу коју је министар Михајловић, тадашњи, хтео да понуди своју оставку, после тога, значи новинари су вероватно разгласили да то изгледа како изгледа и онда је оно што се каже, баш нагрнуло новинара и новинара, који су нон стоп, могу да кажем камповали.

Председник већа: Рекли сте да сте током прославе Јединице за специјалне операције у Кули, десетогодишњица оснивања, разговарали са покојним Премијером др. Зораном Ђинђићем, па нам реците, након протеста и прославе десетогодишњице Јединице, какав је Ваш однос био према ЈСО-у, у фактичком смислу?

Окр. Милорад Улемек: Само се извињавам, овде бих Вас, немојте ми замерити исправио. Десетогодишњица Јединице није била тада кад је био протест, када је била та прослава. Десетогодишњица Јединице је била 4. маја 2001. године, кад сам ја направио чувено паљење дискотеке у Кули, а

Председник већа: Оснивање центра је тада било? 10 година оснивања центра?

Окр. Милорад Улемек: Оснивање центра је било 21. новембра, па на том ручку, значи пошто је ту била изведена и та прикладна вежба и буквално су ту били, како да кажем, сви руководиоци министарства Премијер Ђинђић, из војске је било, стварно је било доста људи јер су ето, сви хтели да покажу, чак су тада први пут у центар Кула уведени

новинари, што се до тада није дешавало, јер је управо значи и сам Премијер и министар хтео да покаже како је све то оно, како се каже, легло и како је сад Јединица, што се каже, под пуном контролом државе и да ту нема неких проблема. Значи у том разговору на ручку мени је покојни Премијер рекао да ето зна да нисам више при Јединици, али да, он је рекао ако могу да поведем рачуна, с обзиром да и даље уживам велики ауторитет у Јединици, да ме људи поштују и цене, да сам био командант дуго година, ето, чисто онако да поведем рачуна и да како да кажем, будем неко премоштавање за сав неки већи проблем, значи од команде Јединице према њему везано за то ако рецимо, не знам, им опет падне на памет, тако нека идеја, па да они мисле да нису испоштовани и задовољни, значи да више не правимо такве неке ексцесе, јер то може скупо да кошта углед државе, него да се то опет решава на те, како да кажем, кроз те неке нормалне разговоре и тако.

Председник већа: У односу на саму Јединицу за специјалне операције, у односу на тај разговор са покојним Премијером, како бисте оценили Вашу улогу према Јединици за специјалне операције? Да ли сте били фактички командант на основу ауторитета и налога Премијера, јер правно знамо да нисте били командант?

Окр. Милорад Улемек: Па не. Знате како, нисам ја, није мени Премијер рекао добро, сад је ово било, па сад ти да будеш опет командант. Ја сам то више схватио као да он жели некако да ме врати у ту причу јер оно кад смо имали састанак код њега у кабинету у Влади, пре него што сам ја отишао за Грчку, управо ми је он у том предлогу, кад ме је питао да ли би напустио земљу на пола године, годину дана, и наговестио онако ми то провукао, па после кад се све смири, видећемо шта ће бити даље. Ту сам ја у ствари осетио, како да кажем, неки наговештај да можда и даље министарство и ти људи у Јединици, значи рачунају на мене, мада сам се ја држао једне оне основне пословице и оног како да кажем, детаља, правилника о Јединици, да кад се једном оде из Јединице добровољно, више се човек не враћа. Тако да је то мени иако сам, наравно, поштовао тај правилник и не бих га никада прекршио, чак и да ми је понуђено да се вратим у Јединицу, пре свега и због себе и због осталих тих момака у Јединици, ја сам ту видео, како да кажем, једно полупрелазно решење, где сам буквално хтео да ето, бар на тај начин, кроз то неко моје, како да кажем, саветодавно ауторитативно ангажовање помогнем Јединици, јер сам рекао, у свом прошлом излагању, да сам се осећао мало постиђен због тога што сам имао неки утисак да због свих тих лудости и проблема које сам направио, мада то никада није изречено и никада није мени вербално исказано, али осетио сам један зазор, од људи из Јединице, у смислу ето, направио си срање, отишао си и оставио си нас, и сад шта? Значи у том смислу сам осетио

неко олакшање и шансу да повратим тај неки, како да кажем, не ауторитет, ауторитет сам увек имао, него то неко, да кажем поверење, другарство које је можда било са њихове стране на неки начин пољуљано због свега овога што сам ја направио и урадио. Али команду, значи командну ингеренцију значи, ја нисам могао да дајем никакве задатке везано за употребу Јединице, значи да кажем, не знам команданте сад ти ово или оно, или сад шаљи људе овде, или шаљи онде, значи за то је он био директно одговоран тада после протеста, пошто је тако било договорено, значи начелник ресора јавне безбедности министру, а уколико би се дизала, да кажем цела Јединица ради неке операције, или радног задатка, онда је то аминовао покојни Премијер Ђинђић.

Председник већа: Рекли сте да сте разговарали са Милорадом Брацановићем ради помагања служби државне безбедности са задатком да прикупљате обавештења од покојног Душана Спасојевића о камповима који су се налазили на Косову и Метохији и формирању одређених група које би угрожавале безбедност земље у Рашкој области. Па нам детаљније опишите каква је то врста задатка била, и да ли је Ваш приступ и контакт са покојним Душаном Спасојевићем у том периоду био службени, у том смислу да добијете информације од њега или је то било приватно интересовање са Ваше стране, и тај однос што сте рекли да хоћете да помогнете служби, једном у служби увек у служби. Да ли је то било формализовано или је то било захваљујући ранијем Вашем положају који сте имали у Јединици за специјалне операције и ресору државне безбедности или на основу пријатељског односа са Милорадом Брацановићем?

Окр. Милорад Улемек: Па овако. Ја сам рекао у свом излагању да кад сам се вратио у земљу, значи пролећа 2002. године, да је тада у то време, сад ја не могу стварно да наведем, али вероватно има и у штампи и вероватно има траг негде о тим дешавањима, да се тада негде, у то време, нешто почело да дешава на северу Косова и у Рашкој области. Мене је Милорад Брацановић онда звао. Он је знао да сам ја дошао. Кад сам дошао јавио сам му се да сам ту, јер ипак је он био заменик начелника службе и с обзиром на како да кажем, целу ону саветодавну и испомоћну улогу у Јединици, значи он је знао за то моје деловање и за тај договор са покојним Премијером, и између тих неких разговора, он ме је позвао у његов кабинет горе на Институту безбедности и објаснио ми је ситуацију да је почео да добија податке од начелника центара који су били територијално везани на северу Косова и у Рашкој области и да ту су полако почели да добијају информацију у том смислу, али да они не могу, како да кажем, као служба из тог центра да направе довољно добре позиције, како би се то рекло у обавештајном раду и да добију

информацију, оно што се каже, директно из језгра, па ми је рекао да, с обзиром да служба зна да је Душан Спасојевић родом доле из тог краја, чини ми се Лебане, Медвеђа, значи негде доле југ Србије и да је служба знала, значи имала тада информације да је он својевремено петљао, како је он рекао, нешто са наркотицима и да је био у то време, значи он је говорио о некој години 1994., 1995., 1996. години са тим ликовима доле и значи да верује да ако је рођен доле, значи веровао је да познаје те комшије Албанце и све те људе доле, значи да верује да он и даље одржава и да има тај контакт доле, пошто је било познато да Душан, мало, мало, па је ишао на пут, оно што се каже у свој завичај. Значи то је чисто био један предлог да се ја ангажујем у смислу да помогнем служби. Између осталог ја сам вероватно и био један од многих које је служба на тај начин, добро, да не кажем, мене служба није врбовала, ја сам радио раније у служби и ово што сам, оно што се каже, ево до дан данас у добрим односима са том службом, али сам вероватно и знао сам да сам био један од многих који су упитани да дају информацију о тим тачкама. Ја сам му рекао да он зна како се завршио његов прошли разговор са Душаном. Да је Душан био тада скептичан јер он некако, имао сам осећај да је некако више привржен јавној безбедности него служби. Сви су тада имали, па ја мислим и данас имају ту неку параноју, паранојицу од службе и да не знам како да то изведем. Међутим, пошто се од тог дана, значи кад је Брацановић имао контакт са Душаном Спасојевићем, па до пролећа 2002. године у међувремену ја сам се већ, оно што се каже, дружио и виђао са Душаном, јер је стизала и та опрема, значи било је приче и о тим становима. Ја сам онда рекао да ћу покушати с обзиром да ето, како да кажем, имам мало дужи сад већ однос са Душаном него што сам имао у том периоду кад је он разговарао са њим и да ћу покушати да му објасним ту ситуацију. Дан, два, три, не знам, отишао сам код Душана и директно сам објаснио ситуацију. Он ме је онако гледао и онако коментарисао, еј бре, ви из службе никад не спавате, никад ово, никад оно, шта сад вамо, тамо, шта ћу вам сад ја и тако даље. Међутим, ја сам баш инсистирао јер сам хтео, хтео сам да учиним служби и Брацановићу, а на тај начин, право да Вам кажем, можда сам и хтео да некако себе тим послом рехабилитујем и поново на неки начин вежем за службу и ја сам му објаснио која је сврха његовог тог, како да кажем обавештајног рада, мада то у том свету се не зове тако, и рекао сам му да све оно што се односи на оно што ми је рекао Брацановић, и оно што ме је упутио да га питам, ће јављати мени пошто је он био скептичан према служби мимике, Брацановић у то време је хтео да има директне контакте, оно што се каже са Душаном. Нити је Душан нешто посебно мирисао, оно што се каже да има директне контакте са службом, па ето сам ја ту био неко премошћавање. Било је згодно и једном и другом да то иде преко мене. Господине председавајући, ако ме питате баш и ако желите да Вам овде кажем баш

о како да кажем, суштини тих података и нешто прецизније, ја морам да Вам кажем, с обзиром да познајем тај део обавештајног рада, мислим да не би било добро овде у јавности да говорим о ...

Председник већа: Не. Мене не интересују уопште подаци везани за то, него тај однос који сте Ви имали према покојном Душану Спасојевићу. Следеће питање које бих Вам поставио јесте, да ли је он био на вези са било којим полицајцем из ресора јавне безбедности и да ли је он давао неке информације и да ли је он добијао узвратне информације од стране полиције?

Окр. Милорад Улемек: Па ја оно што знам, знам да како ми је он рекао, а могу и да опишем како је дошло до тога, значи да је био на вези са ресором јавне безбедности што је мени било потврђено и од стране службе државне безбедности. Конкретно знам да је његова веза, значи за ону коју ја знам, био инспектор Пажин. Значи радио је у «29. Новембру» градском СУП-у, не знам тачно које одељење, зато што, чини ми се да смо једном седели код Душана, немојте ме држати за реч, децембар 2001. године, јануар 2002. године, и ту је баш био тај инспектор, где је онако седео по страни и ја и Душан смо оно уобичајено причали шта радим у Грчкој, шта је било овде, шта је било онде, и тако даље, и где сам га ја онако уз пут питао, видим нову фацу ту, значи коју нисам познавао, оно што се каже на изглед. Ко је овај лик. Он ми каже, то је неки ту из «29.-ог», ту који ето као, ја му дајем неке информације и ето тако информишем га о томе шта се дешава. Значи то је моје сазнање о томе, о тој сарадњи Душана Спасојевића са ресором јавне безбедности, мада ја лично мислим да, с обзиром на начин како је мени то представио, рекао Брацановић, мислим да ако је служба имала такав утисак да је Душан толико квалитетан за ресор јавне безбедности, ја сам сигуран са ове тачке гледишта, да је још сигурно преко неког, неких људи контактирао и давао одређене информације ресору јавне безбедности, због тога што нелогично је да један обичан инспектор, значи градског СУП-а може да буде само тако чврста веза према ресору јавне безбедности а да државна безбедност има, како да кажем, јако мишљење о тим информацијама које је Душан давао ресору јавне безбедности. Значи то је моје лично мишљење.

Председник већа: Да ли Ви имате сазнања да ли је покојни Душан Спасојевић имао било коју врсту контаката са било којом страном обавештајном службом?

Окр. Милорад Улемек: Ја немам никаквих контаката да је Душан Спасојевић имао контакте са било којом страном обавештајном службом, али се мени једном десио, десио ми се једна ситуација и

морам да је опишем због тога што опет кажем, морам да поменем јавност, мада сте Ви овде прошли пут рекли, кад сте одговарали мом адвокату Момчилу Булатовићу, да овај суд нема везе са како да кажем, утицајем јавности, али бих опет то поменуо због тога што су ових задњих 14 месеци, значи преко мог имена провлачене различите приче, не знам да радим за све могуће службе на свету и тако даље. После изласка Душана из затвора, кад смо се срели Љубиша Чуме, Душан и ја после његовог изласка и онда када ми је Љубиша Буха саопштио да не знам због чега мене Мијатовић готиви, и кад је било приче да пошто сам ја хтео да се склоним у неки од тих станова, јер нисам могао да идем кући, пошто ми је Љубиша Буха био понудио да одем код њега у ову Котобању, ја сам то одбио али смо тог дана ипак отишли до Сурчина. Мислим прича је била нека оно, уобичајена, шта, како, где и због чега. Отишли смо до куће овог Драгољуба Марковића где је тада Драгољуб Марковић, по мом мишљењу мене покушао да заврбује да радим за енглеску обавештајну службу. Тако сам ја закључио из те неке приче. Ја сам то наравно одбио јер једина служба за коју сам радио и за коју бих радио, то је наша служба државне безбедности, значи Србије, а што се тиче сазнања ово што сте ме питали за Душана Спасојевића, да ли је он радио за неку страну, ја немам представу.

Председник већа: Пошто је ово сада на главном претресу ваше прво саслушање, а јуче сте били болесни, да ли можете још да издржите у физичком смислу да вршимо процесну радњу вашег саслушања, или да одложимо евентуално за сутра, као што је заказано, с обзиром на време вашег саслушања које траје цео дан?

Опт.Милорад Улемек: Господине председавајући, с обзиром, како да кажем – данас је четвртак, сутра петак, па ћу имати викенд да се опоравим колико-толико, осећам се способним да даље наставимо. Када будем баш осетио, ја ћу вам рећи и замолити вас.

Председник већа: Реците ми нешто детаљније везано за ваш последњи сусрет са покојним Душаном Спасојевићем.

Опт.Милорад Улемек: Ја сам рекао, односно изјавио сам другог дана свога излагања да мој последњи сусрет са Душаном Спасојевићем се десио крајем фебруара, почетком марта, мислим да је то већ био фебруар месец где је до моје куће дошао један од браће, мислим да је Александар Симовић и замолио ме, значи, да се хитно нађем са Душаном. Душан не може, да се креће и да слободно комуницира, јер се боји да га, како је он рекао – не саватају, не приведу, а с обзиром да је имао, да је стално носио пиштољ са собом, није имао дозволу, те се бојао да га због тога негде полиција не стартује и не приведе. С обзиром

да је тада у то време већ било повучено обезбеђење Јединица за специјалну операцију и онда Душан тада није имао никакву заштиту, никакву пратњу. Ја сам тада одлучио и рекао – океј, видећу се са њим. Нашли смо се на уговореном месту и када се Душан појавио, значи, као што сам рекао стварно тај Душан Спасојевић није личио на себе, значи, имао је неку капу навучену на главу, био је необријан, неиспаван, алкаво обучен, што ме зачудило од њега, јер је увек онако био обучен, да кажем – по некој задњој моди, а и увек је био чист, испеглан, оно што се каже – уредан. Ту је био онако сав, како да кажем – алкав. Ја сам га питао – човече на шта то личиш, он је буквално почео да сикће, да дивља, да виче «готов сам», «ликвидираће ме». Значи, неповезано је причао, углавном се сводило на томе, како се то каже у жаргону – човек је био пуко. Ја сам га онда питао – полако, стани, смири се, ко ће да те ликвидира, шта да те ликвидира, што би те убијали, могу да те ухапсе, могу ово, могу оно. Он је понављао – «мене не може нико да ухапси, и ако ухапсе мене, онда су ухапсили сами себе» и све је говорио у том смислу. Ја сам му рекао – добро бре, Душана, ниси мали, ниси наиван, све ово што си прошао, прошао си. Узми лепо, породицу, супругу, жену, узми дете, повуци се из земље на, не знам, три, четири, пет, шест месеци. Све ће да се смири. Нисам одмах улазио у тај проблем, али сам видео да то није тај Душан. Душан је увек, како се каже оно, био сигуран у себе. Значи, на све је увек имао неки одговор који може, значи и убеди и не убеди, значи увек је имао такву причу да вам остави да кажете, па можда је у праву, можда није у праву. Он је рекао «не, не могу да идем, не могу никако да идем, у току је један посао који морам да завршим, не могу да одем пре него што завршим тај посао». Ја сам му рекао, «добро, човече, који ти је посао важнији од своје породице, од свега овога што си прошао, од главе на раменима», мислим, стварно нисам разумео неког ко може да стави посао, било какав да је у питању испред, оно што се каже своје главе, своје породице и свега осталог у животу. Он је рекао, «овај посао не могу да одложим. Ти се сећаш кад сам ја био на путу летос». Ја сам рекао «сећам се», пошто сам и ја у том периоду био на одмору, и он ми је рекао, «е ту је био закључен тај посао, ми смо се договорили, мене су испалили». Ја сам рекао «ко те испалио». Он ми је рекао «па ови су ме испалили, знаш који су ме испалили, ту је све Чуме умешао прсте», говорећи, кад је рекао ови, алудирао је на Јовановића, Поповића, на Марковића. Ја сам рекао, «па добро, по чему су те испалили, шта је тај посао, кад гори тако». Он је онда рекао, «ти знаш да сам ја био месец дана на путу. Био сам у Холандији. Тамо је тај посао закључен. Треба да стигне брод», и онако причао је доста неповезано. Ја сам рекао «брод, какав брод, где брод, не разумем». Он је рекао «требао је да стигне брод за Црну Гору, тамо да се истовари, то је требало да се преузме». Ја сам рекао, «спорије, полако, не разумем. Брод, Црна Гора». Он ми је онда рекао, «бре какав си бре, баш си глуп војник, брод чега?

Брод банана је требао да стигне». Ја онда и даље нисам разумео и он ми је онда рекао, «ма иди бре Легија, ти ништа не капираш, требао је да стигне брод оног». Ја сам схватио да је требао да стигне брод наркотика. Ја сам му рекао, «па добро Душане, јел било договорено да се оно што се радило, радило, да је било под неким да кажем утицајем, како да кажем, био је неки државни посао. Шта сад се опет, због чега се сад опет упуштало у тај следећи посао кад си мени био обећао», - био ми је обећао у оном периоду кад сам ја покушавао да Душана усмерим, односно да га извадим из тих неких прича, «да у твојем животу више нема приче са тим стварима, са наркотицима». Он је ту почео да објашњава, није хтео да објашњава, викао је, «не разумеш, десило се, морао сам, нисам морао», углавном доста је ту био конфузан и неодређен. Ја право да Вам кажем нисам хтео да улазим у ту неку расправу са њим. Не могу да кажем да сам се плашио самог Душана али опет сами смо ту били и некако сам осећао, да знам да у једном тренутку сам требао да одем и да окренем леђа, значи нисам хтео да улазим у ту неку конфузију. Он је ту мене онда питао, с озбиром да му је склоњено то обезбеђење које је имао код себе, значи буквално ме је питао, кумио и молио да му се то обезбеђење на неки начин врати, али ето тражио бар једног човека за Јовану, Јована иде на тенис, да ми чува дете, да му бар помогне кад се пребацујем из стана у стан, ако ме ухапсе са пиштољем онда могу да....

Председник већа: О томе сте се већ изјашњавали. Приликом тог разговора, да ли је поменуо конкретно какав је то посао закључен у вези дроге у Холандији и доласка тог брода? Да ли је конкретизовао, са ким је закључио неки уговор, у чијем аранжману, која количина, где је требало то да се испоручи, ко је требало ту да учествује?

Окр. Милорад Улемек: Па, видите овако. Из оне његове конфузне приче, значи ја сам закључио следеће, да је он био у Холандији, да је уговорио тај посао, да се радило о једној тони, значи после ми је казао чега, кокаина, да је то требало да стигне бродом за Црну Гору. Пошто је он био у таквом стању и пошто ми је већ рекао, што ми је рекао, да сам глупи војник и да ја ту ништа не капирам, ја нисам ни инсистирао да ми то објашњава због тога што сам, како да кажем, осетио и неки бес, јер сам био, како да Вам кажем, осећао сам се на неки начин превареним, јер опет смо имали једну причу када је завршено све то и када је он изашао из тог затвора, и од тог једног периода када се, како да кажем, позитивно понашао, да кажем учествовао на неки начин кроз њега, како је ишло и то неко опремање Јединице, куповина тих станова, значи ја сам био убеђен да је Душан Спасојевић на неки начин раскрстио са свим тим да кажем дубљим и озбиљнијим стварима, мада је он увек, оно провлачио и говорио да сад он не може, мислим провлачио је и говорио у тим нашим разговорима,

где сам га ја убеђивао и разговарао са њим на тему да се извуче из свега тога, да он сад ми је рекао да не може да, не знам, пређе у другу собу и сада да каже, сад ја више нисам оно што сам био, не радим то и то, него, не знам, сад ћу да упишем музички факултет па да учим да свирам виолину, него је увек рекао да он и даље мора да држи те контакте, односе, да би знао шта се дешава у граду, да би имао информације и тако даље. Углавном никад није говорио нешто дубље нити је преда мном говорио о неким плановима, криминалним делима, и ја сам због тога једноставно био бесан јер сам видео значи, да поред целе оне приче и нашег односа који је онда трајао, значи он је опет изашао са једном причом и у том моменту где је он био у некој тоталној дубиози, значи где је био ван себе, где једноставно човек није могао да га препозна.

Председник већа: Да ли је том приликом говорио о претњи његовом хапшењу?

Окр. Милорад Улемек: Како мислите?

Председник већа: Да ли је мислио да треба да га полиција ухапси?

Окр. Милорад Улемек: Не. Душан није, ја сам већ рекао да сам ја био рекао, не мора да те убијају, могу да те ухапсе. Он је на то био одговорио, како сам већ рекао. Он је на то био одговорио како сам већ рекао, мене нико не може да ухапси, ако ухапсе њега, ухапсили су себе. Значи само је та прича била у контексту.

Председник већа: Изражавао је тада сумњу да постоји могућност да буде ликвидираан али да не може бити ухапшен?

Окр. Милорад Улемек: Па да. Из тог разговора ја сам то закључио.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради одмора у трајању од 30 минута.

Наставак главног претреса у 14,35 часова.

Настављамо са процесном радњом саслушања првоокривљеног Милорада Улемек са постављањем питања од стране председника већа.

Нека приступи окривљени Милорад Улемек пред судско веће.

Реците нам време и место када сте имали последњи сусрет са покојним Душаном Спасојевићем, где се то одвијало, које је то време било, амбијент.

Окр. Милорад Улемек: Мислите на време сатницу?

Председник већа: Да. Да ли је то било поподне, пре подне, ноћу, на ком месту?

Окр. Милорад Улемек: То је било предвече онако у сумрак. Место је било одређено, код Основне школе «Жарко Зрењанин». То је било у мом крају где сам ја одрастао. На том месту смо ми још раније пре 05. октобра када смо се два пута срели како да кажем назвали клупица. То је била једна клупа између две зграде, тако смо је крстили шифровано како да кажем клупица.

Председник већа: Моћете ли да нам кажете датум, када се одвијао тај ваш сусрет са пок. Душаном Спасојевићем, рачунајући на 12.март 2003. године па уназад, колико је дана било пре него што је извршен атентат на Премјера?

Окр. Милорад Улемек: Па сад да кажем тачно датум у дан нисам баш сигуран са ове тачке гледишта, али знам да је био задњи, предзадњи дан у фебруару. Пред сам крај фебруара.

Председник већа: Говорили сте о садржини разговора са пок. Душаном Спасојевићем, да се радило о послу продаје и трговине кокаином и броду који се исчекивао у Црној Гори, у количини од 1 тоне кокаина. Реците нам шта сте ви сазнали, било посредно, било непосредно у разговору са њим. Са ким је он закључио тај криминални посао, ко је учествовао у томе у реализацији трговине кокаином и додатно питање од кога се он то плашио, везано за могућност његове ликвидације, конкретно која су то лица, имена, презимена?

Окр. Милорад Улемек: Везано за први део питања што сте питали, то сам вам већ рекао, да је био план да је то требало да стигне бродом за Црну Гору. Нисам улазио у детаље да га питам како је склопио посао, са ким је склопио посао, значи те неке детаље из простог

разлога, јер када ми је то саопштио рекао сам вам да сам на неки начин био бесан и разочаран због тога што враћајући се уназад на цео период, ја сам схватио да све оно што сам ја радио, што сам се трудио, што сам причао са Душаном, на неки начин сам се осећао изигран. У том тренутку право да вам кажем, није ме много ни занимало, јер то је за мене на неки начин била та нека прича Душанова. Тај неки мој ближи однос према покојном Душану. Други део вашег питања. Ја сам закључио, он није помињао конкретно име хоће, тај и тај да ликвидира, мада он није ни рекао хоће да ме како би рекао ликвидирају него је то било у контексту приче да је могуће да га ликвидирају, да су га сви оставили, да им он више не треба, говорећи то на сви, како је он то рекао, ја сам био сигуран да је он алудирао на Јовановића, Поповића, Марковића, јер из контекста који сам извукао тада у том моменту, ја сам и даље знао да је он на неки начин и у вези и да је добар са тим људима, због тога што када је отишао на тај пут у Холандију, у лето 2002. године, тада су сви контакти и даље били присни и после тог да кажем његовог испада када се он наљутио што Љубиша Буха-Чуме није испоштовао и дошао у Забелу. Ја нисам могао конкретно да закључим, да ми је он рекао е тај и тај хоће да ме ликвидирају, него у тој некој његовој расејаности ја сам извукао из контекста. То сам могао да закључим.

Председник већа: Да ли вам је он тада рекао било шта о његовим плановима за убудуће?

Окр. Милорад Улемек: Видите овако, с обзиром да сам ја њему рекао, поставио му питање шта је важније од твоје главе, од породице и од свега, ја сам га саветовао да напусти значи земљу, он је то прокоментарисао у смислу, пар дана да се то заврши, да завршимо то па ћу онда да видим, и само на основу тога позивајући се на тих пар дана, рекао ми је и тражио да му дам бар једног припадника обезбеђења да би могао да му пази ћерку. Значи није био одређен да ми децидно каже, е знаш, радићу сутра ово, па ово, па ово, па ово, па када се то заврши имам у плану, то, то и то. Он је мени у тој расејаној причи провукао да он размишља о том мом предлогу, али прво мора да заврши тај посао који сам ја онда значи схватио да се ради о послу у Холандији, брод, Црна Гора, из тога што је тада причао.

Председник већа: Користили сте у одговору на моје питање реч «сиктао је» за пок. Душана Спасојевића приликом тог сусрета, да ли можете да нам кажете шта је садржина тог термина, шта је то значило, да ли је он вређао, псовао, претио, неким лицима, када кажете «сиктао»?

Окр. Милорад Улемек: Знате како, сада тај термин «сиктао» мало га треба образложити. То сам рекао «сиктао» зато што је био

раздражен онако непријатно ми је сада да псујем овде, било је ту псовки, у смислу ето више никоме не треба, моје заслуге више никоме не требају, шта сам ја све радио да према мени неко треба да се односи овако. У том термину «сиктао» ако то тако може да се протумачи, а моје мишљење тада је било, а верујем и сада да се то управо односило на ове људе, односно на Драгољуба Марковића, Чедомира Јовановића, Бебу Поповића и Љубишу Буху-Чумета, значи у том односу је био бесан. Тада није, значи ја нисам чуо да је он претио речима типа «убићу овога, или убићу онога». Више је то био један бес, разочарење, како да кажем, тог неког његовог јада који је тада избијао из њега, него што је то било у смислу неке његове претње, према не знам овоме, ономе.

Председник већа: Када сте рекли да се пок. Душан Спасојевић није плашио хапшења образлажући то речима, да ако ухапсе њега, ухапсили су себе. На кога се то односило конкретно, која лица, да ће ухапсити себе, ако буде ухапшен он?

Окр. Милорад Улемек: Видите овако. Када је он говорио то он није конкретно рекао имена лица на која се односило, али ја сам у том контексту схватио да је он то рекао управо због тога што је знао, а то је мени алудирало на то да он зна, па ако ухапсе њега, а знало се ко је могао да хапси у том моменту, ко је био на Власти, да је алудирао на то да ако ухапсе њега, ухаписили су сами себе.

Председник већа: Реците нам да ли је имао пок. Душан Спасојевић било какве контакте са људима из јавног живота укључујући ту и Државне органе нарочито правосуђе?

Окр. Милорад Улемек: Па, ја колико ја знам у свим мојим присуствима ја нисам видео да је он било са ким контактирао у смислу тих Државних органа, мада морам да се вратим у један период 2000. године где сам ја једном приликом ишао на састанак код Начелника Војно обавештајне службе генерала Аце Томића, где се он буквално утрпао да иде и он јер је наводно рекао, да и он хоће тамо нешто да каже да има неке важне информације и да би и он хтео да иде код Генерала. Тај састанак је био организован преко човека који се презива Бего, не знам му име, али углавном тог човека знам још из Крајине са Баније пошто је човек оданде, то је човек пок. Жељка Ражнатовића-Аркана и после се мотао око Душана. Он је имао неку столарску радњу – радионицу, бавио се том столаријом и углавном је увек ту био, јер је Душану радио неке ствари везано за кућу. Уједно када сам га ја упознао он је радио и за мене. Ја сам у то време организовао једну хуманитарну акцију везану за један парк који сам направио у насељу, те сам стога њега ангажовао да одвезе неке ствари у парк. Тај састанак је био

организован већ код Генерала Аце Томића. Био је заказан у тој згради Војно обавештајне управе и пре тога су на тај састанак отишли тај Борислав Микелић и овај Бего. Мислим да се он зове Драган Бего, не знам сада тачно. Пошто је Душан инсистирао да иде и он ја сам га повео, јер смо тада у то време били у коректним односима, није баш почео да испољава оно његово понашање које се касније и десило. Ја сам му рекао па ајде, ако генерал хоће да те прими. Пошли смо на тај састанак. Ја сам се ту првенствено интересовао код генерала Томића, с обзиром да у то време већ су почели планови за обуку јединица. Хтели су што више и што боље да се усавршимо. Да ли Јединица за специјалне операције може да врши једну одређену обуку, када, где и како, са Специјалном јединицом Војске Југославије. На том састанку генерал ми је рекао да је он како се био изразио погрешна адреса и да је он буквално што се каже вољан да подржи такав предлог, али да то мора да иде кроз неку како се каже редовну хијерархијску процедуру како се каже у Војсци. Војска је строго поштована, па да не знам наш командант напише једно писмо Министру, па да Министар обавести Начелника Генерал-штаба, спусти до те истанце која је требала то да одобри. На том састанку није причано ништа с обзиром да сам га први пут тада видео – генерала Томића. Значи уобичајено су биле приче, оно што се каже мало свако на свој рачун и у једном моменту је Борислав Микелић, чини ми се рекао, генерале да вас упознам са момком који је хтео да вас упозна. Пошто Душан није присуствовао састанку, седео је тамо у канцеларији пожарног дежурног је ушао представили су га генералу, почео је тамо да прича, генерале ово, генерале оно, ви сте овакво чудо, онакво. Ево имам за вас један телефон са камерама, он је почео да објашњава. Значи то је тај сусрет, ако мислите на ове из Државних органа. Знам да Душан Спасојевић је био како да кажем, познавао је што се видело из те његове приче не знам доста тих људи из јавног живота, тако да знао је доста тих људи, а сада везано за те неке конкретне сусрете, ја могу само да вам кажем ово чему сам ја присуствовао, што сам ја видео својим очима, а да ли се он сретао мимо тога још са неким ја стварно не знам.

Председник већа: Видим да теже говорите. Реците нам да ли сте у могућности да наставимо данас или да?

Окр. Милорад Улемек: Не знам да ли имате у плану и сутра?

Председник већа: Да. Пошто је планирано саслушање.

Окр. Милорад Улемек: Молио бих данас чисто, да сутра опет не би сат, два било па да прекидамо, него да данас прекинемо да се мало одморим, па сутра ћемо наставити.

Председник већа: Председник већа, доноси:

РЕШЕЊЕ

Прекида се главни претрес, а наставак главног претреса ће бити 18.06.2004. године са почетком у 10,00 часова.

Настављамо са процесном радњом саслушања првоокривљеног Милорада Улемека.

Записничар,

Председник већа-судија,